

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม

ระดับจังหวัดปีพ.ศ. 2566-2570

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม

แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ระยะเวลา ๕ ปี(พ.ศ.๒๕๖๖-๒๕๗๐)

ส่วนที่ ๑ บทสรุปผู้บริหาร

กระทรวงอุตสาหกรรมได้ผลักดันแผนพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัดในแต่ละพื้นที่ เพื่อให้เกิดการบูรณาการร่วมกันในการขับเคลื่อนการพัฒนาเชิงพื้นที่อย่างชัดเจน ตามนโยบายของรัฐบาลที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเชิงพื้นที่มากยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้มีการจัดทำแผนพัฒนาหลายๆ ด้าน โดยพิจารณาจากหลายๆ ส่วน แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานในการพัฒนาอุตสาหกรรมของในพื้นที่จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นการบูรณาการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่จังหวัด โดยมีกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรม ตามนโยบายระดับประเทศ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ.๒๕๖๑ - ๒๕๘๐) แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ แผนความมั่นคง เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ และนโยบายระดับกระทรวง แผนปฏิบัติการด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมเพื่อก่อให้เกิดการเชื่อมโยงในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรม และมุ่งไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนอย่างแท้จริงและสอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น รวมถึงพิจารณาและวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ (SWOT Analysis & TOWs Matrix) ประกอบด้วยการวิเคราะห์ปัจจัยภายใน (Internal Factors) จุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร การวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก (External Factors) โอกาสและอุปสรรคในมิติต่าง ๆ ที่มีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม และจากการวิเคราะห์ดังกล่าว จึงนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนา ในแผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก โดยมุ่งเน้นการพัฒนานโยบาย การผลักดันนโยบายสู่การปฏิบัติการกำกับดูแลและส่งเสริมภาคอุตสาหกรรม เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างยั่งยืน ตามแนวทางการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ-เศรษฐกิจหมุนเวียน-เศรษฐกิจสีเขียว (Bio-Circular-Green Economy :BCG Model) และยึดหลักธรรมาภิบาลในการดำเนินงานควบคู่กับการกำกับดูแลสิ่งแวดล้อม ตามภารกิจของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด รวมทั้งการพัฒนองค์กรและบุคลากรของสำนักงานฯ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มประสิทธิภาพการให้บริการอย่างต่อเนื่องซึ่งถือว่าเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมไทยสู่อุตสาหกรรม ๔.๐ (Industry ๔.๐) ต่อไป

วิสัยทัศน์

“พิษณุโลก ศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นฐาน เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจของภูมิภาค”

๒. พันธกิจ

๒.๑ ส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการให้มีความสามารถในการแข่งขัน และสร้างโอกาสที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม และการลงทุน

๒.๒ กำกับดูแลการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม และพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพ เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๒.๓ สนับสนุนให้ภาคอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากฐานงานวิจัยเพื่อความเข้มแข็งและเชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของภูมิภาค

แนวทางการพัฒนา

เรื่องที่ ๑ การพัฒนาระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม

๑.๑ เพื่อพัฒนาระบบการให้บริการและสร้างความพร้อมของบุคลากรให้สามารถบริการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล เช่น การนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานเพื่อให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่น และสามารถรองรับการปฏิบัติงานในภาวะวิกฤต การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรในการส่งเสริมจริยธรรม ธรรมาภิบาล และการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในการปฏิบัติราชการ

๑.๒ พัฒนาสินค้าเกษตรและสินค้าชุมชน โดยจัดทำข้อมูลสินค้าทางการเกษตร พร้อมพัฒนาและส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตรและสินค้าชุมชน ให้มีความโดดเด่นและได้รับการรับรองตามมาตรฐานในรูปแบบของเกษตรปลอดภัย อาหารปลอดภัย เพื่อพัฒนาสู่ระบบการแปรรูปสินค้าเกษตรอินทรีย์

๑.๓ ส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานเชื่อมโยงการท่องเที่ยว พร้อมสร้างเครือข่ายและประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์ชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และชาวต่างชาติ

๑.๔ เชื่อมโยงและสร้างโอกาสทางการตลาดและแหล่งเงินทุนให้แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ประกอบการ และวิสาหกิจชุมชน เพื่อสนับสนุนการลงทุนของโรงงานภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีศักยภาพส่วนภูมิภาค

เรื่องที่ ๒ กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

เพื่อกำกับดูแลสถานประกอบการให้ดำเนินการตามกฎหมายและส่งเสริมให้อุตสาหกรรมเป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ ดังนี้

๑) ส่งเสริม พัฒนา และยกระดับภาคอุตสาหกรรมด้วยแนวคิด BCG Model เพื่อบูมสู่ความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality)

๒) พัฒนาระบบกลไกในการกำกับดูแลภาคอุตสาหกรรมให้ดำเนินการตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

๓) ส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมให้มีการพัฒนากระบวนการผลิตที่เป็นมิตรกับสังคมและสิ่งแวดล้อม

๔) พัฒนาเครือข่ายเฝ้าระวังและจัดการผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของท้องถิ่นและชุมชน

๕) เชื่อมโยงและเสริมสร้างความเข้าใจการประกอบการอุตสาหกรรมกับชุมชนและท้องถิ่น

๖) ส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่เมืองอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคให้เพิ่มขึ้น

เรื่องที่ ๓ การพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม

- ๑) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตร งานวิจัยและนวัตกรรมในการแปรรูปสินค้าเกษตร
- ๒) มุ่งเน้นให้ภาคเกษตรและอุตสาหกรรมเป็นฐานการสร้างรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัดได้อย่างยั่งยืน
- ๓) การพัฒนาระบบ Logistics ด้วยเทคโนโลยีและนวัตกรรม สำหรับสินค้าเกษตรแปรรูป รวมถึงสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- ๔) พัฒนาเพื่อเป็นศูนย์กลางการค้า การบริการเชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัด ภาค และประเทศ ให้มีความสำคัญกับการสร้างโอกาสให้เกิดการขยายตัว และการเชื่อมโยงผ่านระบบดิจิทัล เพื่อความสะดวกรวดเร็ว โดยมีจังหวัดพิษณุโลกเป็น ศูนย์กลางการคมนาคมเชื่อมโยงสนับสนุนธุรกิจบริการใหม่ที่มีศักยภาพ อาทิ ธุรกิจบริการสุขภาพ เพื่อเป็นแหล่งรายได้ใหม่ของกลุ่มจังหวัดพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ

เรื่องที่ ๔ พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูป เกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการบริการ และการท่องเที่ยว

- ๑) ส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านการสร้างและพัฒนาผลิตภัณฑ์ด้วยภูมิปัญญาท้องถิ่น การออกแบบ ด้วยความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรมให้มีมูลค่าเพิ่มและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยว
- ๒) ส่งเสริมการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมท่องเที่ยวรวมทั้งการสร้างผู้ประกอบการใหม่ และพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและสปาตลอดห่วงโซ่อุปทาน และเชื่อมโยงเครือข่าย ธุรกิจการลงทุนสร้างโอกาสการค้า การลงทุนในตลาดสากล

ส่วนที่ ๒ ความสอดคล้องกับแผน ๓ ระดับ ตามนโยบายของมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐

๒.๑ ยุทธศาสตร์ชาติ แผนระดับที่ ๑

๑) ยุทธศาสตร์ด้าน การสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันกำหนดแนวทางการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคเกษตรกรรมและภาคบริการเพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ทั้งใน ภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการและการท่องเที่ยว โดยให้ประเทศสามารถยกระดับการผลิต ทางภาคเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าให้สูงขึ้น ขณะที่ภาคอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่จะเป็นกลไก ขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศ พัฒนาแล้ว ด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต รวมทั้งรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางของการท่องเที่ยว ระดับโลก ในขณะเดียวกันจำเป็นต้องพัฒนาปัจจัย สนับสนุนต่าง ๆ ทั้งในส่วนโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ ในด้านโครงข่ายคมนาคม พื้นที่และเมือง รวมถึงเทคโนโลยีและโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ เพื่ออำนวยความสะดวกและลดต้นทุนในการ เคลื่อนย้ายสินค้า บริการ เงินทุน บุคลากร และเชื่อมโยงประเทศไทยกับประชาคม โลก และรับมือ กับการเปลี่ยนแปลงสู่อนาคต

(๑) เป้าหมาย

(๑.๑) ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

(๑.๒) ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

(๒.๑) การเกษตรสร้างมูลค่า ประเทศไทยเป็นหนึ่งในผู้เล่นสำคัญด้านการผลิตและการค้า สินค้า เกษตรในเวทีโลกด้วยพื้นฐานทางพืชเกษตรเขตร้อน และมีข้อได้เปรียบด้านความหลากหลาย ทางชีวภาพที่สามารถพัฒนา ต่อยอดโครงสร้างธุรกิจการเกษตรด้วยการสร้างมูลค่าเพิ่ม เน้นเกษตรคุณภาพสูงและขับเคลื่อนการเกษตรด้วยเทคโนโลยี และนวัตกรรม ที่ให้ความสำคัญกับการเพิ่มผลผลิตการผลิตทั้งเชิงปริมาณและมูลค่า และความหลากหลายของสินค้า เกษตร เพื่อรักษาฐานรายได้เดิมและสร้างฐานอนาคตใหม่ที่สร้างรายได้สูง ทั้งเกษตรอัตลักษณ์พื้นถิ่น เกษตรปลอดภัย เกษตรชีวภาพ เกษตรแปรรูป และเกษตรอัจฉริยะ เพื่อให้เกษตรกรมีรายได้สูงขึ้น

(๒.๒) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต อุตสาหกรรมและบริการไทยต้องพร้อมรับมือและ สร้างโอกาสจากความท้าทายที่เกิดขึ้นจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมครั้งที่ ๔ ที่เป็นผลของการหล่อหลอม เทคโนโลยีดิจิทัล เทคโนโลยีชีวภาพ และเทคโนโลยีทางกายภาพเข้าด้วยกัน ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ทางเศรษฐกิจและสังคมอย่าง รวดเร็วเป็นวงกว้างและลึกซึ้งทั้งระบบอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงพื้นฐาน โครงสร้างอุตสาหกรรมและบริการ โดยสร้างอุตสาหกรรม และบริการแห่งอนาคตที่ขับเคลื่อนประเทศไทยไปสู่ประเทศ พัฒนาแล้วด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี แห่งอนาคต เพิ่มบุคลากรที่มีทักษะและความรู้ตามความต้องการของตลาด สร้าง ระบบนิเวศ อุตสาหกรรมและบริการที่เหมาะสม และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการอย่างยั่งยืน

(๒.๓) สร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว โดยรักษาการเป็นจุดหมายปลายทาง ที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับและเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มี คุณภาพสูง มุ่งพัฒนาธุรกิจด้านการท่องเที่ยวให้มีมูลค่าสูงเพิ่มมากยิ่งขึ้น ด้วยอัตลักษณ์และวัฒนธรรมไทย และใช้ประโยชน์ จากข้อมูลและภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อสร้างสรรค์คุณค่าทางเศรษฐกิจและความหลากหลาย ของการท่องเที่ยวให้

สอดคล้องกับทิศทางและแนวโน้มของตลาดยุคใหม่ โดยการสร้างและใช้ประโยชน์จาก ข้อมูลขนาดใหญ่ รวมทั้ง เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการส่งเสริมการตลาด การดูแลความปลอดภัยและ อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว ทุกกลุ่ม รวมถึงคนพิการและผู้สูงอายุการใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยว ให้เอื้อต่อผลิตภัณฑ์ชุมชนและเศรษฐกิจ ต่อเนื่อง พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิมและสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะโดยคำนึงถึงศักยภาพของแต่ละพื้นที่ การส่งเสริมการท่องเที่ยวพำนักระยะยาว ตลอดจนส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบนิเวศ และ ทรัพยากรที่เอื้อต่อการเติบโตของ การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ เพื่อกระจายโอกาสในการสร้างรายได้ไปสู่ชุมชนและ เมืองอย่างทั่วถึงและ ยั่งยืน และพัฒนาการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวไทยกับประเทศอื่น ๆ ในภูมิภาค เพื่อการเป็น แม่เหล็กดึงดูด นักท่องเที่ยวอย่างประทับใจตลอดการท่องเที่ยวจนเกิดการท่องเที่ยวซ้ำและแนะนำต่อ

(๒.๔) โครงสร้างพื้นฐาน เชื่อมไทย เชื่อมโลก โครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับ ประเทศ ไทยในการก้าวสู่การเป็นศูนย์กลางเศรษฐกิจอาเซียน และเป็นจุดเชื่อมต่อที่สำคัญของภูมิภาคเอเชีย ใน ยุคของการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วและรุนแรง โครงสร้างพื้นฐาน จะครอบคลุมถึงโครงสร้าง พื้นฐานทางกายภาพในด้านโครงข่ายคมนาคม พื้นที่และเมือง รวมถึง เทคโนโลยีตลอดจนโครงสร้างพื้นฐานทาง เศรษฐกิจ เพื่ออำนวยความสะดวกและลดต้นทุน ในการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ เงินทุน บุคลากร และเชื่อมโยง ประเทศไทยกับประชาคมโลก

(๒.๕) พัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการ ยุคใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ กลาง เล็ก วิสาหกิจเริ่มต้น วิสาหกิจชุมชน หรือวิสาหกิจ เพื่อสังคม รวมทั้งเกษตรกร ให้เป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ ที่มี ความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์ชัดเจน โดยมีนวัตกรรมใน ๓ ด้าน คือ นวัตกรรมในการ สร้างโมเดล ธุรกิจ นวัตกรรมในเชิงสินค้าและบริการ และนวัตกรรมในเชิงกระบวนการผลิตและบริการ พร้อมทั้งเป็นนักการค้า ที่เข้มแข็งที่จะนำไปสู่การสนับสนุนการเป็นชาติดีการค้า มีความสามารถในการเข้าถึง ตลาดทั้งในและต่างประเทศ เป็นผู้ประกอบการที่ “ผลิตเก่ง ขายเก่ง” หรือ “ซื้อเป็น ขายเป็น” บริการเป็น เลิศสามารถขยายการค้าและการ ลงทุนไปต่างประเทศรวมทั้งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการมีธรรมาภิบาล

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

(๓.๑) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของฐาน การผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรม แปรรูป และยกระดับเป็นฐานการผลิต เกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย มุ่งเน้นให้ภาคเกษตรและอุตสาหกรรม เป็นฐานการสร้างรายได้ให้กับกลุ่มจังหวัด

(๓.๒) พัฒนาเพื่อเป็นศูนย์กลางการค้า การ บริการ เชื่อมโยงภายในกลุ่มจังหวัดภาค และ ประเทศในกลุ่มอาเซียน และเพิ่ม การใช้โอกาสจากเขตการค้าชายแดน

๒) ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ได้นำมาศึกษา สืบค้นของพระราชสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน โดยยึดหลัก ๓ ประการคือ “มีความพอประมาณ มีเหตุผล มีภูมิคุ้มกัน” มาเป็น หลักในการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติควบคู่กับการนำเป้าหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน ทั้ง ๑๗ เป้าหมาย มาเป็นกรอบ

แนวคิดที่จะผลักดันดำเนินการเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในทุกมิติทั้งมิติด้านสังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม ธรรมชาติและความเป็นหุ้นส่วน ความร่วมมือระหว่างกันทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างบูรณาการ โดยมีวิสัยทัศน์เพื่อให้ประเทศไทย เป็นประเทศพัฒนาแล้วที่มีคุณภาพชีวิตและ สิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุดในอาเซียนภายในปีพ.ศ. ๒๕๘๐

(๑) เป้าหมาย

๑.๑ อนุรักษ์และรักษาทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม ให้คนรุ่นต่อไปได้ใช้อย่างยั่งยืน มีสมดุล

๑.๒ พัฒนาและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อลดผลกระทบทางลบจากการพัฒนาสังคมเศรษฐกิจของประเทศ

๑.๓ ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ

๑.๔ ยกระดับกระบวนการทัศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรม บนหลักของการมีส่วนร่วม และธรรมาภิบาล

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

(๒.๑) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจสีเขียว มุ่งเน้นการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจให้เติบโตและมีความเป็นธรรมบนความสมดุลของฐานทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพ สิ่งแวดล้อมที่ดีด้วยเศรษฐกิจฐานชีวภาพ นำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิต เพิ่มความเป็นธรรม ทางสังคม สามารถลดความเสี่ยงของผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และลดปัญหาความขาดแคลนของทรัพยากรลงได้ โดยมีเป้าหมายสู่สังคมที่มีระดับคุณภาพชีวิตที่สูงขึ้นแต่มีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมต่ำลง ผ่านแนวทางและมาตรการต่าง ๆ เช่น การบริโภคและการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพิ่มพื้นที่ สีเขียว และป่าไม้รักษาฐานทรัพยากรสัตว์ป่าและความหลากหลายทางชีวภาพ ส่งเสริมให้สิ่งแวดล้อม มีคุณภาพดีขึ้น คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร และเสียสละเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม ของชาติ

(๒.๒) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมเศรษฐกิจภาคทะเล มุ่งเน้นการให้ความสำคัญกับการสร้างการเติบโตของประเทศจากกิจกรรมทางทะเลที่หลากหลายควบคู่ไปกับการดูแล ฐานทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทั้งหมด ภายใต้อำนาจและสิทธิประโยชน์ของประเทศที่พึงมีพึงได้ เพื่อความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม โดยมุ่งเน้นการถ่ายทอดองค์ความรู้เรื่องทะเล ที่ถูกต้องและเพียงพอ เพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจฐานชีวภาพทางทะเล ปรับปรุงและฟื้นฟูทรัพยากร ทางทะเลและชายฝั่งทั้งระบบ พัฒนาและเพิ่มสัดส่วนกิจกรรมทางทะเลที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๒.๓) สร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ มุ่งเน้นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ ปรับปรุงการบริหารจัดการภัยพิบัติทั้งระบบ และการสร้างขีดความสามารถของประชาชนในการรับมือและปรับตัวเพื่อลดความสูญเสียและเสียหาย จากภัยธรรมชาติและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พร้อมทั้งสนับสนุน การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ

(๒.๔) พัฒนาพื้นที่เมือง ชนบท เกษตรกรรมและอุตสาหกรรมเชิงนิเวศ มุ่งเน้นความเป็น เมืองที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง มีข้อกำหนด รูปแบบ และกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ตาม ศักยภาพและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการพัฒนา “เมืองน่าอยู่ ชนบทมั่นคง เกษตรยั่งยืน อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ” โดยให้ความสำคัญกับการจัดทำแผนผังภูมิโนเวศ การพัฒนาเมือง ชนบท พื้นที่ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม รวมถึงพื้นที่อนุรักษ์ตามศักยภาพและความเหมาะสมทางภูมิโนเวศ พัฒนา พื้นที่ต้นแบบตามแผนผังภูมิโนเวศในทุกจังหวัดอย่างยั่งยืน ลดการปลดปล่อยมลพิษและผลกระทบ ต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมเกษตรอัจฉริยะ สงวนรักษาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อุทยานธรณีวิทยา แหล่งโบราณคดีมรดกทางสถาปัตยกรรม ศิลปวัฒนธรรม อัตลักษณ์และวิถีชีวิต พื้นที่กันอย่างยั่งยืน

(๒.๕) พัฒนาความมั่นคงน้ำ พลังงาน และเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม มุ่งเน้นพัฒนา ระบบจัดการน้ำทั้งระบบ เพื่อให้เกิดความมั่นคง เพิ่มผลิตผลในเรื่องการจัดการและการใช้น้ำทุกภาคส่วน ดูแลภัยพิบัติจากน้ำทั้งระบบ พัฒนาความมั่นคงทางพลังงานอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เน้นส่งเสริม การใช้พลังงานทดแทน และพลังงานทางเลือกที่คำนึงถึงการพัฒนาอย่างเหมาะสม ให้มีประสิทธิภาพ เพิ่มศักยภาพและการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกในพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด พัฒนาความมั่นคงการเกษตรที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ให้เป็นฐานการผลิตอาหารที่มั่นคงและปลอดภัย และเป็นฐานการผลิตที่มีผลิตภาพสูง

(๒.๖) ยกระดับกระบวนการทศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ มุ่งส่งเสริมคุณลักษณะ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านสิ่งแวดล้อมของคนไทย พัฒนาเครื่องมือและกลไกเพื่อการบริหาร จัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ รองรับการพัฒนาที่มีคุณภาพในอนาคต รวมทั้งจัดตั้งและพัฒนาระบบการยุติธรรมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และพัฒนาระบบ ประชาธิปไตยสิ่งแวดล้อม เพื่อแก้ไขปัญหาและลดความขัดแย้ง พัฒนา และดำเนินโครงการยกระดับ กระบวนการทศน์เพื่อกำหนดอนาคตประเทศ

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์

(๓.๑) จัดระบบอนุรักษ์ พื้นฟูและป้องกันการทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติ

(๓.๒) วางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพ ทั้ง ๒๕ กลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบการบริหาร จัดการอุทกภัย อย่างบูรณาการ

(๓.๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อม

(๓.๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและ เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๓) ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

มีเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญเพื่อปรับเปลี่ยนภาครัฐที่ยึดหลัก “ภาครัฐของประชาชนเพื่อประชาชน และประโยชน์ส่วนรวม” โดยภาครัฐต้องมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ แยกแยะบทบาทหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่ในการกำกับหรือในการให้บริการในระบบเศรษฐกิจที่มีการแข่งขัน มีสมรรถนะสูง ยึดหลักธรรมาภิบาล ปรับวัฒนธรรมการทำงานให้มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม มีความทันสมัย และพร้อมที่จะปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การนำนวัตกรรม เทคโนโลยีข้อมูลขนาดใหญ่ ระบบการทำงานที่เป็นดิจิทัลเข้ามาประยุกต์ใช้อย่างคุ้มค่า และปฏิบัติงานเทียบได้กับมาตรฐานสากล รวมทั้งมี

ลักษณะเปิดกว้าง เชื่อมโยงถึงกันและเปิดโอกาสให้ ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และ โปร่งใส โดยทุกภาคส่วนในสังคมต้องร่วมกันปลูกฝังค่านิยมความซื่อสัตย์ สุจริต ความมัธยัสถ์และสร้าง จิตสำนึกในการปฏิเสธไม่ยอมรับการทุจริตประพฤติมิชอบอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ กฎหมายต้องมีความ ชัดเจน มีเพียงเท่าที่จำเป็น มีความทันสมัย มีความเป็นสากล มีประสิทธิภาพ และนำไปสู่การ ลด ความเหลื่อมล้ำและเอื้อต่อการพัฒนา โดยกระบวนการยุติธรรมมีการบริหารที่มีประสิทธิภาพ เป็นธรรม ไม่ เลือกปฏิบัติและการอำนวยความสะดวกตามหลักนิติธรรม

(๑) เป้าหมาย

๑.๑ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนอง ความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส

๑.๒ ภาครัฐมีขนาดเล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง

๑.๓ ภาครัฐมีความโปร่งใส ปลอดการทุจริตและประพฤติมิชอบ

๑.๔ กระบวนการยุติธรรม เป็นไปเพื่อประโยชน์ต่อส่วนรวมของประเทศ

(๒) ประเด็นยุทธศาสตร์

๒.๑ ภาครัฐที่ยึดประชาชนเป็นศูนย์กลาง ตอบสนองความต้องการ และให้บริการอย่าง สะดวก รวดเร็ว โปร่งใส หน่วยงานของรัฐต้องร่วมมือและช่วยเหลือกันในการปฏิบัติหน้าที่ มีระบบ การบริหารจัดการที่ ทันสมัย มีประสิทธิภาพ มีความโปร่งใส ให้การบริหารราชการแผ่นดินทั้งราชการ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วน ท้องถิ่น และงานของรัฐอย่างอื่นให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการ บ้านเมืองที่ดีสร้างประโยชน์สุขแก่ประชาชน

๒.๒ ภาครัฐบริหารงานแบบบูรณาการโดยมียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายและเชื่อมโยง การพัฒนาในทุกระดับ ทุกประเด็น ทุกภารกิจ และทุกพื้นที่ การบริหารจัดการภาครัฐมีความ สอดคล้องเชื่อมโยงและ เป็นกลไกสำคัญในการนำยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติในทุกระดับ มีการจัดสรร งบประมาณที่มีลักษณะยึดโยงกับ ยุทธศาสตร์ในทุกระดับ มีเป้าหมายร่วมกันทั้งในเชิงประเด็น เชิงภารกิจ และเชิงพื้นที่ โดยอาศัยข้อมูลขนาดใหญ่ รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผล การดำเนินงานทั้งในระดับยุทธศาสตร์ภารกิจและพื้นที่ เพื่อนำไปสู่การ กำหนดประเด็นการพัฒนา การจัดทำนโยบาย และการติดตามประเมินผลที่เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง

๒.๓ ภาครัฐมีขนาดเล็กลง เหมาะสมกับภารกิจ ส่งเสริมให้ประชาชนและทุกภาคส่วน มีส่วนร่วม ในการพัฒนาประเทศ พร้อมทั้งมีการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารราชการ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และ ส่วนท้องถิ่นให้มีความชัดเจน ไม่ซ้ำซ้อนกัน รวมทั้งมีการถ่ายโอนภารกิจ ที่สำคัญและการกระจายอำนาจในระดับที่ เหมาะสมเพื่อให้ชุมชนและท้องถิ่นเข้มแข็ง

๒.๔ ภาครัฐมีความทันสมัย ทันการเปลี่ยนแปลง และมีขีดสมรรถนะสูง สามารถปฏิบัติงาน อย่าง มีประสิทธิภาพ มีความคุ้มค่า เทียบได้กับมาตรฐานสากล สามารถรองรับกับสภาพแวดล้อม ในการปฏิบัติงานที่มี ความหลากหลายซับซ้อนมากขึ้น และทันการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

(๓) การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์

- (๓.๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของ หน่วยงานภาครัฐให้มีขนาด ที่เหมาะสม
- (๓.๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓.๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและ พัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๓.๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติ มิชอบ

๒.๒ แผนระดับที่ ๒

๒.๒.๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต

๑) เป้าหมายระดับประเด็นของแผนแม่บทฯ

- เป้าหมายที่ ๑ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศในสาขา อุตสาหกรรม และบริการ
- เป้าหมายที่ ๒ ผลิตภาพการผลิตของภาค อุตสาหกรรมและภาค บริการเพิ่มขึ้น
- เป้าหมายที่ ๓ เพิ่มขีดความสามารถของคลัสเตอร์
- เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มการใช้งานด้านดิจิทัลในการบริหารจัดการการบริหารในกลุ่ม SMEs
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนแม่บทฯ
 - อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในสาขาอุตสาหกรรม
 - อัตราการขยายตัวของ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ในสาขาสารภการ
 - อัตราการขยายตัวของผลิตภาพ การผลิตของภาคอุตสาหกรรม
 - อัตราการขยายตัวของผลิตภาพ การผลิตของภาคบริการ
 - ยกระดับผลิตภาพ มาตรฐานและนวัตกรรม โดยเน้นกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย กลุ่ม SMEs และกลุ่มวิสาหกิจชุมชน สร้างความพึงพอใจ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐
 - ส่งเสริมการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถของกลุ่มคลัสเตอร์ เช่น กลุ่มคลัสเตอร์กล้วย กลุ่มคลัสเตอร์อ้อย กลุ่มคลัสเตอร์ข้าวจากเดิมเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๐
 - เสริมเศรษฐกิจฐานรากและสังคมผู้ประกอบการ โดยเพิ่มการใช้งานด้านดิจิทัลในการบริหารจัดการการบริหารในกลุ่ม SMEs ให้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๘๐

๒) แผนย่อยของแผนแม่บทฯ อุตสาหกรรมชีวภาพ

ส่งเสริมและสร้างเศรษฐกิจฐานชีวภาพอุบัติใหม่ทั้งระบบแบบครบวงจร โดยให้ความสำคัญกับการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา อุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่า พร้อมทั้งส่งเสริมการลงทุนวิจัยและพัฒนา การสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย และส่งเสริม การนำทรัพย์สินทางปัญญาไปใช้ประโยชน์ตลอดจนฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งพัฒนาและส่งเสริมการค้า ทั้งภายในและระหว่างประเทศรวมถึงธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ

● แนวทางการพัฒนา

๑) สนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มจากวัตถุดิบชีวภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจฐานชีวภาพ เช่น ชีวเคมีภัณฑ์ วัสดุชีวภาพ ชีวเภสัชภัณฑ์ เวชสำอาง นวัตกรรมอาหารชีวภาพ สารสกัด สมุนไพร เชื้อเพลิงชีวภาพ และพลังงานชีวภาพ เป็นต้น และสร้างเศรษฐกิจฐานชีวภาพอุบัติใหม่ทั้งระบบอย่าง ครบวงจร

๒) สนับสนุนการเพิ่มมูลค่าของเศรษฐกิจสีเขียวจากนวัตกรรมและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพอย่างยั่งยืน โดยการสำรวจและจัดทำฐานข้อมูลทรัพยากรชีวภาพโดยรวม และจัดทำแผนที่ และข้อมูลที่แสดงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งรวมถึงกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อการอนุรักษ์ วิจัยและพัฒนาเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ พัฒนาระบบจัดการเทคโนโลยีและทรัพย์สินทางปัญญาทางชีวภาพในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งต้องมีการเพิ่มความพร้อมของรัฐในการให้บริการจดทะเบียนสิทธิทางปัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการนำทรัพย์สินทางปัญญาไปใช้ประโยชน์ตลอดจนใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูล ธนาคารทรัพยากรชีวภาพแห่งชาติและให้ความสำคัญกับระบบนวัตกรรมแบบเปิด เพื่อให้เกิดการสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมที่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย

๓) พัฒนาอุตสาหกรรมชีวภาพอย่างบูรณาการตลอดทั้งห่วงโซ่มูลค่า และเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมเกษตรชีวภาพ อุตสาหกรรมการแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมแปรรูปชีวมวล เทคโนโลยีชีวภาพด้านการแพทย์และสุขภาพ รวมถึงอุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนพัฒนาคัลเลคเตอร์อุตสาหกรรมชีวภาพในพื้นที่เหมาะสม

๔) สร้างและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจชีวภาพ โดยการพัฒนากำลังคนเชี่ยวชาญให้มีปริมาณเพียงพอต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพทั้งใน ปัจจุบันและอนาคต สร้างความเข้มแข็งและสร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพของวิสาหกิจชุมชน และชุมชนท้องถิ่น และเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการเฝ้าระวังและดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง ส่งเสริมผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขั้นสูงที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสนับสนุนการลงทุนวิจัยและพัฒนา เพื่อสนับสนุนการขยายธุรกิจของวิสาหกิจเริ่มต้นในอุตสาหกรรมชีวภาพ

๕) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในและต่างประเทศ พัฒนาลาดภายในประเทศโดยให้ความสำคัญกับการสร้างความตระหนักรู้ในประโยชน์จากผลิตภัณฑ์และ เทคโนโลยีชีวภาพ รวมถึงพัฒนามาตรการและสร้างแรงจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการ จากเศรษฐกิจฐานชีวภาพ และใช้กลไกการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้เกิดประโยชน์ตลอดจนพัฒนาและส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพ

๖) มีการประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของระบบนิเวศที่เป็นมาตรฐาน โดยมีเครื่องมือ ทางเศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังมาใช้ให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบโดยผู้ใช้ประโยชน์หรือต่อ ผู้ทำความเข้าใจต่อทรัพยากรและส่งเสริมการใช้ประโยชน์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ด้วยการพัฒนานวัตกรรมทาง เศรษฐศาสตร์และเครื่องมือทางการคลังในการประเมินความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อม/ระบบนิเวศ และพัฒนานวัตกรรม ประเมินมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ที่เป็นมาตรฐานและจำเพาะสำหรับแต่ละระบบนิเวศ

- เป้าหมายของแผนย่อย
 - อุตสาหกรรมชีวภาพ มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท
 - อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรม ชีวภาพ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ ๑๐

๓) แผนย่อยอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

โดยให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้มีการวิจัย พัฒนาและสร้างนวัตกรรมทางอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ เพื่อเพิ่มศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันของภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ

** แนวทางการพัฒนา

๑) ยกระดับความสามารถของผู้ผลิต ผู้พัฒนา และผู้ออกแบบและสร้างระบบของไทย ให้มีความสามารถในการแข่งขันในด้านต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การสร้างและบริหารห่วงโซ่มูลค่าระดับโลก การจัดหาวัตถุดิบ ชิ้นส่วน และอุปกรณ์อย่างเพียงพอ การบริหารจัดการองค์กร การตลาด และการเข้าถึง แหล่งเงินทุน เป็นต้น และให้สามารถสร้างและพัฒนานวัตกรรมทางอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และ ปัญญาประดิษฐ์ รวมถึงการสร้างโมเดลในการทำธุรกิจใหม่ในอนาคต

๒) ผลิตและพัฒนาบุคลากรทั้งทางด้านผู้ใช้ผู้ผลิต และผู้ให้บริการ ในภาคส่วนต่าง ๆ ให้มีทักษะและความเชี่ยวชาญในด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์และส่งเสริมการนำบุคลากรต่างชาติที่มีทักษะและความรู้ความสามารถเข้ามาทำงานเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรม ตลอดจนกำหนดมาตรการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ให้เรียนรู้ทักษะใหม่และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีได้

๓) สร้างความตระหนักรู้และสนับสนุนการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ซึ่งครอบคลุมถึงระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์ อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อินเทอร์เน็ตในทุกสิ่ง และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในอนาคต ตามระดับความพร้อมของผู้ประกอบการทั้งด้านเกษตร อุตสาหกรรม และ บริการ เพื่อเป็นการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ และเป็นการสร้างตลาดของ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์

๔) สร้างโอกาสและขยายช่องทางการตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ และยกระดับ ให้เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันในสังคม รวมทั้งส่งเสริมการ สร้างตลาดภายในประเทศผ่านการสนับสนุนของภาครัฐ

๕) ส่งเสริมให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ทั้งในประเทศและจากต่างประเทศ และสนับสนุนการสร้างคลัสเตอร์ของอุตสาหกรรมและบริการเทคโนโลยี ดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์รวมถึงสนับสนุนให้มีกลไกเพื่อผลักดันการขับเคลื่อนอุตสาหกรรม และบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ ทั้งระบบแบบครบวงจร

- เป้าหมายของแผนย่อย

- อุตสาหกรรมและบริการ เทคโนโลยีดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ มีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
- ความสามารถในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ ดิจิทัลของไทยดีขึ้น

- การบรรลุเป้าหมายตามแผนย่อยของแผนแม่บท

- อัตราการขยายตัวของอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล ข้อมูล และปัญญาประดิษฐ์ เฉลี่ยต่อปี เพิ่มขึ้นร้อยละ ๕
- อันดับของ Digital Evolution Index ของไทย ๑ ใน ๔๐

๒.๒.๒ แผนการปฏิรูปประเทศ ด้านเศรษฐกิจ

๑) เรื่อง/ประเด็นการปฏิรูป ได้แก่ มีผลิตภาพและความสามารถในการแข่งขันในระดับประเทศสูงขึ้น มีการเติบโตอย่างครอบคลุมทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน มุ่งเน้นการใช้ระบบมาตรฐานและนวัตกรรมในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของประชาชนกลุ่มต่าง ๆ และสถาบันทางเศรษฐกิจมีสมรรถนะสูงขึ้น

๒) ขั้นตอนการดำเนินงาน

- (๑) เพิ่มผลผลิตและศักยภาพในการแข่งขันให้แก่อุตสาหกรรมหลักและอุตสาหกรรมใหม่ที่กำลังเจริญเติบโต
- (๒) ส่งเสริมปัจจัยที่สนับสนุนขีดความสามารถในการแข่งขันโดยมุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพแรงงานภาคการเกษตร อุตสาหกรรม และ SMEs

๓) กิจกรรม

- (๑) ตั้งศูนย์กลางส่งเสริมธุรกิจสตาร์ทอัพ
- (๒) ปรับปรุงกฎหมายเพื่อส่งเสริมทางการแข่งขันทางการค้า ช่วยกระตุ้นการพัฒนาผลผลิต
- (๓) รวมกลุ่มในระดับภูมิภาค สร้างความเจริญเติบโตของเมืองใหม่และกระจายความเจริญเติบโตสู่ท้องถิ่น
- (๔) เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันโดยพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพิ่มประสิทธิภาพทางเทคโนโลยี

๔) เป้าหมายกิจกรรม

- ๑) สามารถเชื่อมโยงผู้ประกอบการเกษตร และมหาวิทยาลัยในพื้นที่ เพื่อพัฒนานวัตกรรมทางการเกษตร ให้มูลค่าสูงขึ้น
- ๒) ในระยะสั้นการเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) ในอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญ ๓ อุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมการเกษตร อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการบริการ (Hospitality) และอุตสาหกรรมอาหาร
- ๓) สามารถพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพิ่มประสิทธิภาพทางเทคโนโลยี นวัตกรรม เพื่อรองรับการพัฒนาในภาคธุรกิจ การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน

๒.๒.๓ แผนเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

๑) วัตถุประสงค์ที่ ๑.๓ เพื่อให้เศรษฐกิจเข้มแข็ง แข่งขันได้ มีเสถียรภาพ และมีความยั่งยืน สร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตและบริการเดิมและขยายฐานใหม่โดยการใช้นวัตกรรมที่เข้มข้นมากขึ้น สร้างความเข้มแข็งของเศรษฐกิจฐานราก และสร้างความมั่นคงทางพลังงาน อาหาร และ น้ำ

๒) เป้าหมายรวมที่ ๒.๓ ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็งและแข่งขันได้ โครงสร้างเศรษฐกิจปรับสู่เศรษฐกิจฐาน บริการและดิจิทัล มีผู้ประกอบการรุ่นใหม่และเป็นสังคมผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการขนาดกลาง และ ขนาดเล็กที่เข้มแข็งสามารถใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างสรรค์คุณค่าสินค้าและบริการ มีระบบการผลิตและให้บริการจากฐานรายได้เดิมที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น และมีการลงทุนในการผลิตและบริการ ฐานความรู้ขั้นสูงใหม่ๆ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชน รวมทั้งกระจายฐานการผลิตและการให้บริการสู่ภูมิภาคเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ โดยเศรษฐกิจไทยมีเสถียรภาพและมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ ต่อปี และมีปัจจัยสนับสนุน อาทิ ระบบ โลจิสติกส์ พลังงาน และการลงทุนวิจัยและพัฒนาที่เอื้อต่อการขยายตัวของ ภาคการผลิตและบริการ

๒.๒.๓ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๑) นโยบายความมั่นคงแห่งชาติที่....

นโยบายที่ ๑ : เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและการปกครองระบอบ ประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๑ เพื่อส่งเสริมและรักษาไว้ ซึ่งการปกครองระบอบ ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และวัตถุประสงค์๓.๔.๒ เพื่อเสริมสร้าง จิตสำนึกของคนในชาติ ให้มีความจงรักภักดี และธำรงรักษาไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

นโยบายที่ ๒ : สร้างความเป็นธรรม ความปรองดอง และความสมานฉันท์ในชาติรองรับ วัตถุประสงค์ ๓.๔.๓ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการสร้าง ความปรองดอง ความเป็นธรรม และความสมานฉันท์ในชาติ เพื่อลดการ เผชิญหน้า และการใช้ความรุนแรงในทุกรูปแบบ

๒) แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่.....

นโยบายที่ ๑ : เสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติและ การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แผนระดับชาติ ๓.๗.๓ การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักของชาติภายใต้การ ปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข โดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้ ๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ สถาบันพระมหากษัตริย์ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้รับการธำรงรักษาด้วยการปกป้อง เชิดชูเทิดทูน อย่างสมพระเกียรติ ๒) ตัวชี้วัด (๑) ระดับประสิทธิภาพในการ พิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ (๒) ระดับความเข้าใจของทุกภาคส่วนเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์ ๓) กลยุทธ์ (๑) เสริมสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการ ถวายนามปลอดภัยพระมหากษัตริย์และ พระบรมราชวงศ์ (๒) ส่งเสริมทุกภาคส่วนในสังคมรวมถึงชุมชนไทยในต่างประเทศให้ตระหนักรู้และเข้าใจถึง บทบาทและ คุณค่าของสถาบันพระมหากษัตริย์ในฐานะศูนย์รวมจิตใจของชาติ รวมถึงสร้างความเข้าใจถึงหลักการ เหตุผล และความ จำเป็นในการพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ (๓) นำศาสตร์พระราชาและหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไป

ประยุกต์ใช้เพื่อการพัฒนา ที่ยั่งยืน รวมถึงขยายผลตามโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริและแบบอย่างที่ดีทรงวางรากฐานไว้พร้อมทั้งเผยแพร่ ผลการดำเนินงานให้แพร่หลายเป็นที่ประจักษ์ทั้งในและต่างประเทศ (๔) เสริมสร้างประสิทธิภาพในการพิทักษ์รักษาสถาบันพระมหากษัตริย์ ๓.๗.๔ การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติรองรับนโยบายที่ ๑๓ : พัฒนาระบบการเตรียมพร้อม แห่งชาติเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงของชาติโดยกำหนดเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้ (๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ ระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติเป็นทิศทางและแนวทางหลัก ในการเผชิญกับภาวะไม่ปกติและจัดการความเสี่ยงอย่างบูรณาการจากการเผชิญภัยคุกคามทุกรูปแบบ โดยให้ทุกภาคส่วน พร้อมสนับสนุนการเตรียมพร้อมของชาติร่วมกันในลักษณะประชารัฐ ควบคู่ไปกับการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือ กับต่างประเทศ (๒) ตัวชี้วัด (๑) ระดับความสำเร็จในการพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติให้พร้อมเผชิญกับภาวะ ไม่ปกติและจัดการความเสี่ยงอย่างบูรณาการ นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๒ – ๒๕๖๕) หน้า ๑๘ (๒) ระดับความสำเร็จในการบูรณาการการฝึกการบริหารวิกฤตการณ์ ทั้งภายในประเทศ และระหว่างประเทศ เพื่อรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบ (๓) กลยุทธ์ (๑) พัฒนาระบบบริหารจัดการยุทธศาสตร์ให้มีประสิทธิภาพ และฉีกกำลังในลักษณะ หุ่นส่วนยุทธศาสตร์เพื่อพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติในการรับมือสาธารณภัย ภัยที่เกิดจากการสู้รบ และวิกฤตการณ์ความมั่นคง (๒) ทบทวน ปรับปรุงและพัฒนาแผนงาน/โครงการ/งบประมาณของหน่วยงาน ทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพื่อการเตรียมพร้อมแห่งชาติ (๓) เสริมสร้างความร่วมมือเพื่อการเตรียมพร้อมรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบกับต่างประเทศ โดยมีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนองค์ความรู้และประสบการณ์ และเข้าร่วมฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาระบบ การเตรียมพร้อมกับต่างประเทศภายใต้กลไกความร่วมมือระดับทวิภาคีและพหุภาคี (๔) พัฒน่องค์ความรู้แก่บุคลากรทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมพร้อมแห่งชาติ ให้สามารถจัดการความเสี่ยง และแก้ไขปัญหาที่กระทบต่อความมั่นคงของประเทศ รวมถึงมีการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์กับต่างประเทศ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการเตรียมพร้อมรับมือภัยคุกคามทุกรูปแบบอย่างต่อเนื่อง

นโยบายที่ ๒ : สร้างความเป็นธรรม ความโปร่งใส และความสมานฉันท์ในชาติรองรับ ๓.๗ แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ ๓.๗.๑ การเสริมสร้างความมั่นคงของมนุษย์ รองรับทุกนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ โดยกำหนด เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ ดังนี้ (๑) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์ประชาชนมีความสามัคคี มีความปลอดภัยในการดำรงชีวิต มีส่วนร่วม และมีความพร้อมเผชิญปัญหาและรับมือกับภัยคุกคามและปัญหาด้านความมั่นคง (๒) ตัวชี้วัด (๑) ระดับการเสริมสร้างความสามัคคีของคนในชาติ (๒) ระดับการมีส่วนร่วมของหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป ในกิจกรรมสนับสนุนงานด้านความมั่นคง (๓) กลยุทธ์ (๑) ส่งเสริมให้คนไทยมีความสามัคคี สังคมมีความสุข และประเทศมีการพัฒนา อย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยฉีกกำลังทุกภาคส่วนตั้งแต่ระดับชุมชน ตำบล หมู่บ้าน จังหวัด ภาค และประเทศชาติ ให้เป็นเครือข่ายสนับสนุนงานด้านความมั่นคงและให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบ ต่อผลประโยชน์แห่งชาติ (๒) ส่งเสริมให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตโดยปกติและสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม (๓) พัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของคน ชุมชน พื้นที่ เพื่อให้มีภูมิคุ้มกันและ มีขีดความสามารถในการเฝ้าระวัง แจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาความมั่นคงโดยเฉพาะภัยคุกคามรูปแบบใหม่ ตลอดจนมีความสามารถในการปรับตัวให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงและความท้าทายใหม่ ๆ ในอนาคต รวมทั้งเสริมสร้าง ความพร้อมของประเทศที่จะเผชิญสถานการณ์ต่าง ๆ อันเกิดจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ (๔) พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเสริมสร้างองค์ความรู้

ด้านความมั่นคงให้แก่ผู้บริหาร และผู้ที่ปฏิบัติงาน ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศให้รับรู้ถึงความสำคัญของมิติความมั่นคงที่ต้องประสานและบูรณาการ

๓) เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์

: พัฒนาแผนดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องสำหรับการบริหารความพร้อมต่อสภาวะวิกฤต

๔) ตัวชี้วัด

: แผนดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องสำหรับการบริหารความพร้อมต่อสภาวะวิกฤต (Business Continuity Plan : BCP)

๕) กลยุทธ์

: ประชุมระดับกลุ่มจังหวัดเพื่อจัดทำแผนดำเนินธุรกิจอย่างต่อเนื่องสำหรับการบริหารความพร้อมต่อสภาวะวิกฤต (Business Continuity Plan : BCP)

๓) ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

(๓.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่ ๑ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑ เศรษฐกิจเติบโตได้ตามศักยภาพ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

ตัวชี้วัด ๑.๑ อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจเฉลี่ยในช่วงแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๒ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕

ตัวชี้วัด ๑.๒ รายได้ต่อหัวไม่ต่ำกว่า ๘,๒๐๐ ดอลลาร์ ณ สิ้นแผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๒ (ปี ๒๕๖๔) และรายได้สุทธิของรัฐบาลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๙

เป้าหมายที่ ๒ การลงทุนภาครัฐและเอกชนขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

ตัวชี้วัด ๒.๑ อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐ ต่อปี ๘๔

ตัวชี้วัด ๒.๒ อัตราการขยายตัวของการลงทุนภาคเอกชนไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

เป้าหมายที่ ๓ พัฒนาภาคส่งออกให้ขยายตัวและเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อน เศรษฐกิจไทย

ตัวชี้วัด ๓.๑ อัตราการขยายตัวของการส่งออกเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐

เป้าหมายที่ ๔ เพิ่มผลิตภาพการผลิตของประเทศ

ตัวชี้วัด ๔.๑ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการ ผลิตไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

เป้าหมายที่ ๕ เพิ่มการลงทุนจากความร่วมมือภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนา โครงสร้างพื้นฐานของประเทศ

ตัวชี้วัด ๕.๑ การลงทุนจากความร่วมมือภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาโครงการ โครงสร้าง พื้นฐานเฉลี่ยปีละ ๔๗,๐๐๐ ล้านบาท

(๓.๒) แนวทางการพัฒนาที่ ๑ การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวม เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและเสถียรภาพ ทางเศรษฐกิจ จำเป็นต้องเพิ่มศักยภาพของเศรษฐกิจเพื่อให้เศรษฐกิจขยายตัวได้สูงขึ้น โดยไม่สร้างแรงกดดัน ให้เกิดการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด ภาวะเงินเฟ้อ และแรงกดดันต่อภาระการคลังที่มากเกินไป มีการกระจาย กิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อสนับสนุนการกระจายผลประโยชน์การพัฒนา โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑) เพิ่มประสิทธิภาพการจัดแผนงานโครงการ การจัดสรรงบประมาณ การบริหาร และการตรวจสอบกระบวนการงบประมาณของประเทศ เพื่อให้งบประมาณภาครัฐสนับสนุนการเจริญเติบโต ของเศรษฐกิจ และลดความเหลื่อมล้ำได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเต็มที่ โดยให้มีการกำหนด กรอบการจัดสรร งบประมาณในระยะปานกลางที่มีความชัดเจน การจัดทำงบประมาณเชิงบูรณาการและ เชิงพื้นที่ที่มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์อย่างแท้จริง ปรับปรุงกลไกการจัดทำงบประมาณที่มีการถ่วงดุลอำนาจ และระบบการพิจารณาอย่างรอบคอบครบถ้วน ซึ่งจะทำให้เกิดผลในทาง ปฏิบัติเพื่อให้งบประมาณสามารถ ตอบสนองการพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์การพัฒนาในมิติต่าง ๆ

๒) เพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ภาครัฐและขยายฐานภาษีให้ครอบคลุม ผู้มีงานทำใน ระบบที่เข้าข่ายต้องเสียภาษีมีการยื่นแบบเพื่อชำระภาษีที่ถูกต้องและครบถ้วน โดยควรเร่งรัดการ ใช้ประโยชน์จาก การเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ภาครัฐเพื่อการเข้าถึงข้อมูลของผู้เสียภาษีทั้ง บุคคลและผู้ประกอบการ ที่ได้มีการลงทะเบียนในฐานข้อมูลของหน่วยงานต่าง ๆ และเร่งรัดระบบการให้ความ ช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยใน ลักษณะที่เป็นการให้ความช่วยเหลือทางตรง (Negative Income Tax) ซึ่งเป็นการ คัดกรองเป้าหมายผู้ได้รับการ ช่วยเหลือโดยใช้ระดับรายได้เป็นตัวกำหนด

๓) ใช้เครื่องมือทางภาษีเพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการผลิตและการบริโภคที่เป็น มิตรกับ สิ่งแวดล้อม รวมทั้งเพื่อเป็นช่องทางการเพิ่มรายได้ภาครัฐ โดยเร่งรัดให้มีการจัดเก็บภาษีหรือ ค่าธรรมเนียมที่เก็บ จากผลิตภัณฑ์หรือวัตถุดิบที่ก่อให้เกิดมลพิษ รวมถึงการเก็บภาษีหรือค่าธรรมเนียมจากการใช้ประโยชน์จาก ทรัพยากรทางธรรมชาติ

๔) เพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อลดภาระการพึ่งพา รายได้จากรัฐบาล เร่งถ่ายโอนภารกิจการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมบางประเภทที่รัฐบาล จัดเก็บให้แก่ท้องถิ่น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดอัตราภาษีและวิธีการจัดเก็บที่เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพ ปัญหาและความต้องการของแต่ละท้องถิ่น รวมทั้งเร่งรัดการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะด้านสาธารณสุขและการศึกษา พร้อมทั้งเสริมสร้างศักยภาพให้แก่ท้องถิ่นให้มีความพร้อมในการดำเนิน ภารกิจเพื่อให้ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕) ปรับโครงสร้างการบริหารจัดการรัฐวิสาหกิจทั้งระบบและฟื้นฟูรัฐวิสาหกิจที่มีปัญหาฐานะ การเงิน และพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจให้ได้มาตรฐานสากล เพื่อให้ประชาชนได้รับบริการ ที่มีคุณภาพมาตรฐาน และเป็นธรรม ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในด้านการลงทุนและ การบริหารจัดการเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในทรัพย์สินของรัฐ รวมทั้งใช้ เครื่องมือทางการเงินรูปแบบใหม่ในการลงทุน เพื่อลดความเสี่ยงทางการคลังของรัฐบาล

(๓.๒) แนวทางการพัฒนาที่ ๒ การเสริมสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการ ผลิตและบริการ มุ่งเน้นการสร้างเชื่อมโยงของห่วงโซ่มูลค่าระหว่างภาคเกษตร อุตสาหกรรม บริการ และ การค้าการลงทุน เพื่อยกระดับศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ สร้างรายได้และกระจายรายได้สู่คนในชุมชน อย่างทั่วถึง อันจะนำมาซึ่งความเข้มแข็งของทั้งเศรษฐกิจในภาพรวมและเศรษฐกิจฐานรากตามหลักการพัฒนาที่ ยั่งยืน โดยมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

๑) เสริมสร้างฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืน โดย

(๑.๑) พัฒนาและบำรุงรักษาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตร รวมทั้งจัดระบบการปลูกพืชให้สอดคล้อง ปริมาณน้ำที่ทำได้โดยให้ ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาแหล่งเก็บน้ำ แหล่งน้ำในไร่นา อ่างน้ำขนาดเล็กและขนาดกลางให้กระจายตัวตามศักยภาพของพื้นที่ รวมทั้งให้มีการอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ต้นน้ำ และมีการผันน้ำ จากแหล่งน้ำที่มีปริมาณน้ำเกินความต้องการเข้ามาเติมในเขื่อนหรือในแหล่งน้ำที่มีปริมาณน้ำน้อย ให้เพียงพอกับการทำการเกษตร การจัดทำแผนบริหารจัดการน้ำในภาคเกษตรระดับลุ่มน้ำและการเพิ่ม ประสิทธิภาพการใช้น้ำเพื่อการเกษตร

(๑.๒) คุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพและขยายโอกาสในการเข้าถึงพื้นที่ทำกินของ เกษตรกรให้มากขึ้น โดยผลักดันการจัดทำพระราชบัญญัติคุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมการบริหารจัดการที่ดินเพื่อ การเกษตรอย่างเป็นระบบ การรักษาพื้นที่ที่เหมาะสมกับเกษตรกรรมไว้ให้เป็นฐานการผลิตการเกษตรที่มั่นคง รวมถึงการกำหนดเขตการใช้พื้นที่ทำการเกษตรที่เหมาะสม และการสนับสนุนให้ทำการเกษตรที่สอดคล้องกับ ศักยภาพพื้นที่ ปริมาณน้ำ และความต้องการของตลาดในพื้นที่ รวมทั้งการเร่งฟื้นฟูและปรับปรุงบำรุงดินให้มี ความอุดมสมบูรณ์การฟื้นฟูพื้นที่นาร้าง และส่งเสริมการเข้าถึงปัจจัยการผลิตคุณภาพดีอย่างทั่วถึงและราคา ที่เป็น ธรรม อาทิ พันธุ์พืชพันธุ์สัตว์ ปุ๋ย

(๑.๓) ส่งเสริมให้เกษตรกรมีความรู้ในการรวบรวม คัดเลือก และ ปรับปรุงพันธุ์กรรมพืช สัตว์ สัตว์น้ำ และจุลินทรีย์ของท้องถิ่น

๒) สร้างและถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิชาการ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและ นวัตกรรม และ ภูมิปัญญาท้องถิ่นด้านการเกษตรแบบมีส่วนร่วม เพื่อสนับสนุนการใช้ประโยชน์จากฐาน ทรัพยากรชีวภาพ (Bio Base) และการปรับระบบการผลิตให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้สินค้า เกษตรมีความปลอดภัยและตอบสนองต่อความต้องการของกลุ่มผู้บริโภคที่หลากหลาย โดยไม่ส่งผลกระทบทางลบ ต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนและสิ่งแวดล้อมของประเทศ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาเกษตรกรรมยั่งยืนโดยอาศัย กระบวนการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการศึกษา ทางเลือกและกำหนดกระบวนการในการศึกษา วิจัย พัฒนา และกลไกการกำกับดูแลอย่างเคร่งครัดและเหมาะสม

(๒.๑) ส่งเสริมการวิจัยพัฒนาปัจจัยการผลิต ด้านพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ พันธุ์สัตว์น้ำ เทคโนโลยีการ เพาะปลูกและการวิจัยและพัฒนาเครื่องจักรกลทางการเกษตรให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน

(๒.๒) วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและรูปแบบ ผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปใหม่ๆ เพื่อสร้าง มูลค่าเพิ่มและความหลากหลายของสินค้าที่เกษตรกรและ ผู้ประกอบการสามารถเข้าถึงได้

(๒.๓) พัฒนารูปแบบและกระบวนการถ่ายทอดความรู้เพื่อปรับระบบการ ผลิตที่เหมาะสมกับ สภาพพื้นที่และการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศให้แก่เกษตรกรอย่างเป็นรูปธรรม อาทิ การจัดทำแปลง ต้นแบบผ่านศูนย์เรียนรู้และศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีในแต่ละพื้นที่

๓) ยกระดับการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารเข้าสู่ระบบมาตรฐานและสอดคล้อง กับความต้องการของตลาดและการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ โดย

(๓.๑) พัฒนาระบบมาตรฐาน สินค้าเกษตรและอาหารให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล ทั้งในกลุ่มสินค้าที่เป็นอาหารและไม่ใช่อาหาร อาทิ สมุนไพร ผลิตภัณฑ์เสริมสุขภาพ ยา พลังงานทดแทน วัสดุชีวภาพ รวมถึงการพัฒนาระบบการตรวจรับรอง คุณภาพและระบบตรวจสอบย้อนกลับให้เป็นไปตามมาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับของตลาดภายในและ ต่างประเทศอย่างทั่วถึง และการกำกับดูแลให้มีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตร และอาหารอย่างเคร่งครัดและต่อเนื่อง

(๓.๒) ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารให้ได้คุณภาพมาตรฐาน และความปลอดภัยและการบริโภคอาหารเพื่อสุขภาพ โดยให้ความรู้ด้านกระบวนการผลิตตามมาตรฐาน อาทิ หลักการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีรวมถึงส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารสำหรับผู้บริโภคเฉพาะ กลุ่มที่มีมาตรฐานเฉพาะ อาทิ สินค้าเกษตรอินทรีย์ สินค้าฮาลาล และสินค้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจน การกำหนดมาตรการการมุ่งเน้นในการปรับปรุงการผลิต และการส่งเสริมวางระบบการตรวจสอบย้อนกลับ รวมทั้ง ส่งเสริมการผลิตอาหารที่มีคุณภาพ และเพียงพอสำหรับเด็กในวัยเรียนเพื่อเพิ่มสุขภาพและศักยภาพการเรียนรู้ และสร้างความตระหนักในการบริโภคอาหารและโภชนาการที่ส่งผลต่อสุขภาพ

(๓.๓) ขับเคลื่อนการผลิต สินค้าเกษตรอินทรีย์อย่างจริงจัง โดยการสร้างแรงจูงใจในการปรับเปลี่ยนเข้าสู่มาตรฐานเกษตรอินทรีย์ ผ่านมาตรการทางการเงินการคลัง การส่งเสริมการผลิต การยกระดับราคาสินค้าเกษตรอินทรีย์ให้แตกต่างจาก สินค้าเกษตรที่ใช้สารเคมีตลอดจนมาตรการส่งเสริมการตลาด และแนวทางอื่นๆ เช่น การใช้หลักการคาร์บอน เครดิต เป็นต้น การสร้างความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องให้กับกลุ่มผู้บริโภค การพัฒนาระบบการรับรองมาตรฐาน และการพิสูจน์ตรวจสอบคุณภาพสินค้าเกษตรอินทรีย์การส่งเสริมกระบวนการตรวจรับรองแบบมีส่วนร่วม รวมทั้งการจัดทำโซนนิ่งระบบเกษตรอินทรีย์อย่างเป็นรูปธรรม โดยนำร่องในพื้นที่ที่มีความพร้อมและเหมาะสม และเชื่อมโยงไปสู่การท่องเที่ยวเชิงเกษตรหรือการท่องเที่ยววิถีไทยเพื่อขยายฐานรายได้

(๓.๔) เสริมสร้างขีดความสามารถการผลิตในห่วงโซ่อุตสาหกรรมเกษตร โดย (๑) เสริมสร้างศักยภาพของสถาบันเกษตรกรและการรวมกลุ่ม ให้เป็นกลไกหลักในการบริหารจัดการตลอด ห่วงโซ่มูลค่าของอุตสาหกรรมเกษตร โดยอาศัยแนวคิดและกระบวนการสหกรณ์เป็นพื้นฐานในการเสริมสร้าง ความเข้มแข็งให้ครอบคลุมเกษตรกรและประชาชนในทุกพื้นที่และขยายผลเชื่อมโยงเครือข่ายระบบการผลิต การตลาดและการเงิน กลุ่มเกษตรกร วิสาหกิจชุมชน และคลัสเตอร์ที่เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม

๔) ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอย่างยั่งยืน

(๔.๑) เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่ ๑ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน

เป้าหมายที่ ๑ รักษา และฟื้นฟูฐานทรัพยากรธรรมชาติ เพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อการอนุรักษ์ ป่าเศรษฐกิจ และป่าชายเลน ลดการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ แก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ และจัดที่ดินทำกินให้ผู้อยากไร้โดยให้สิทธิร่วม

ตัวชี้วัด ๑.๑ สัดส่วนพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่ประเทศ แบ่งเป็นพื้นที่ป่าเพื่อการอนุรักษ์ ร้อยละ ๒๕ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจ ร้อยละ ๑๕ พื้นที่ป่าชายเลนเพิ่มจาก ๑.๕๓ ล้านไร่ เป็น ๑.๕๘ ล้านไร่ พื้นที่ปลูกและฟื้นฟูป่าต้นน้ำเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๑.๒ จำนวนชนิดพันธุ์และประชากรของสิ่งมีชีวิตที่อยู่ในภาวะถูกคุกคาม หรือใกล้สูญพันธุ์

ตัวชี้วัด ๑.๓ แผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐ (โครงการ One Map) ที่แล้วเสร็จมีการประกาศใช้ และจำนวนพื้นที่จัดที่ดินทำกินให้ชุมชน เป้าหมายที่ ๒ สร้างความมั่นคงด้านน้ำ และบริหารจัดการทรัพยากรน้ำทั้ง น้ำผิวดินและ น้ำใต้ดิน ให้มีประสิทธิภาพ บริหารจัดการน้ำในระดับลุ่มน้ำให้มีความสมดุลระหว่างความต้องการใช้น้ำทุกกิจกรรมกับปริมาณน้ำต้นทุน เพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแคลนน้ำ และลดจำนวนประชาชนที่ประสบปัญหาจากการขาดแคลนน้ำ ควบคู่กับการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำทั้งภาคการผลิตและการบริโภค ป้องกันและ ลดความเสียหายจากอุทกภัยและภัยแล้ง

เป้าหมายที่ ๒ สร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่สมดุลและลดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและระบบนิเวศ โดยให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกกับการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย พื้นที่คุณภาพแหล่งน้ำสำคัญของประเทศ และแก้ไขปัญหาวิกฤตหมอกควัน

ตัวชี้วัด ๒.๑ สัดส่วนของขยะมูลฝอยชุมชนได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและนำไปใช้ประโยชน์ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๕ สัดส่วนของเสียอันตรายชุมชนที่ได้รับการกำจัดอย่างถูกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ และกากอุตสาหกรรมอันตรายทั้งหมดเข้าสู่ระบบการจัดการที่ถูกต้อง

ตัวชี้วัด ๒.๒ คุณภาพน้ำของแม่น้ำสายหลักที่อยู่ในเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัด ๒.๓ คุณภาพอากาศในพื้นที่วิกฤตหมอกควันได้รับการแก้ไขและมีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

(๔.๒) แนวทางการพัฒนาที่มีความสำคัญสูงและสามารถผลักดันสู่การปฏิบัติ

๔.๒.๑) การรักษาฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติสร้างสมดุลของการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติโดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์เพื่อใช้ในการ บริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

๔.๒.๒) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเพื่อให้เกิดความมั่นคง สมดุล และยั่งยืนทั้งในมิติเชิงปริมาณและคุณภาพ ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะประชาชนผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียในพื้นที่ลุ่มน้ำ เพื่อกำหนดทิศทางการบริหารจัดการและการใช้ประโยชน์ทรัพยากรน้ำทั้งน้ำผิวดินและ น้ำใต้ดินในทุกมิติ โดยคำนึงถึงศักยภาพ และข้อจำกัดด้านสิ่งแวดล้อมและมิติเชิงสังคมของพื้นที่ลุ่มน้ำ ดังนี้

๔.๒.๓) แก้ไขปัญหาวิกฤตสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้งทางอากาศ ชยะ น้ำเสีย และของเสียอันตรายที่เกิดจากการผลิตและบริโภค สร้างเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมหรือเมืองสีเขียว เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดีให้กับประชาชน

๔.๒.๔) ส่งเสริมการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยเน้นการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ภายใต้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยใช้แนวคิดตลอดวัฏจักรชีวิต

๔.๒.๕) สนับสนุนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๔.๒.๖) พัฒนาระบบการบริหารจัดการและกลไกแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้านทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม

นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๑) **นโยบายความมั่นคงแห่งชาติที่ ๘ :** เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันความมั่นคงภายใน รองรับวัตถุประสงค์ ๓.๔.๕ เพื่อพัฒนาศักยภาพของภาครัฐ และส่งเสริมบทบาทและความเข้มแข็งของทุกภาคส่วน ในการรับมือกับภัยคุกคามทุกรูปแบบที่กระทบกับความมั่นคง

๒) **แผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ รองรับนโยบายที่ ๑๒ :** เสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและน้ำ

๓) **เป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์** ประเทศไทยมีความมั่นคงและปลอดภัยในด้านอาหารและน้ำ มีคุณภาพตามหลักโภชนาการอย่างเพียงพอและยั่งยืน

๔) **ตัวชี้วัด**

๔.๑) มีระบบบริหารจัดการอาหารและน้ำกรณีฉุกเฉิน

๔.๒) ระบบป้องกัน แจ่งเตือน แก้ไขภัยคุกคามที่แฝงมาในอาหารและน้ำมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

๔.๓) พื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืนเพิ่มขึ้น

๕) **กลยุทธ์**

๕.๑) เสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารและน้ำอย่างยั่งยืน ด้วยการมีกลไก กฎหมายและแผน บริหารจัดการด้านอาหารและน้ำเพื่อความมั่นคงอย่างบูรณาการที่ครอบคลุมการมีคลังอาหารและน้ำสำรองกรณีฉุกเฉิน ตลอดจนเสริมสร้างการเข้าถึงแหล่งอาหารและน้ำ ของประชาชนตามความต้องการขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต

๕.๒) พัฒนาและเชื่อมโยงระบบป้องกัน ฝาระวัง แจ่งเตือน ระวังภัยภัย แก้ไข สิ่งปนเปื้อน ที่อาจแฝงมาในอาหารและน้ำ โดยบูรณาการระหว่างหน่วยงาน

๕.๓) ส่งเสริมให้เกิดเกษตรกรรมอย่างยั่งยืนต่อเกษตรกรและผู้ประกอบการทางการเกษตร ให้เห็นผลในทางปฏิบัติ โดยครอบคลุมทางด้านการผลิต การตลาด มาตรฐานสินค้า และแหล่งเงินทุน รวมถึงห่วงโซ่ อุปทาน เพื่อเพิ่มพื้นที่แหล่งผลิตอาหารที่ปลอดภัย และเป็นภูมิคุ้มกันรองรับวิกฤตการณ์ด้านอาหาร

๕.๔) ส่งเสริมการวิจัย การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรมทางอาหาร เพื่อสร้างความเชื่อมั่น ความปลอดภัยของอาหารควบคู่กับการรักษาหรือเพิ่มคุณค่าทางโภชนาการ และเพิ่มผลิตภาพ รวมทั้ง ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้อง

๕.๕) จัดที่ดินรองรับความมั่นคงทางอาหาร และคุ้มครองพื้นที่เกษตรเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหาร สามารถแก้ปัญหาและลดการสูญเสียกรรมสิทธิ์รวมถึงการกระจายการถือครองที่ดินของเกษตรกรอย่างเป็นธรรม

๒.๓ แผนระดับที่ ๓ ที่เกี่ยวข้อง

- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ของสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของจังหวัดพิษณุโลก
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาภาคเหนือระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)
- แผนปฏิบัติงานด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูปสินค้าเกษตร ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของจังหวัดพิษณุโลก
- แผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ของจังหวัดพิษณุโลก

ส่วนที่ ๓ ความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แห่งสหประชาชาติ

(๑) เป้าหมายที่ (Goal)

เป้าหมายที่ ๙ สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม

(๒) เป้าหมายย่อย (Target)

๙.๒ ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ ให้เพิ่มส่วนแบ่งของภาคอุตสาหกรรมในการจ้างงานและผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ โดยให้เป็นไปตามบริบทของประเทศ และให้เพิ่มส่วนแบ่งขึ้นเป็น ๒ เท่า ในประเทศพัฒนาน้อยที่สุด

๙.๔ ยกระดับโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุงอุตสาหกรรมเพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและการใช้เทคโนโลยีและกระบวนการทางอุตสาหกรรมที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยทุกประเทศดำเนินการตามขีดความสามารถของแต่ละประเทศ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๓

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก มุ่งเน้นการสนับสนุน การพัฒนาการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคที่จะส่งผลต่อการขยายตัวผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรม และผลิตภาพการผลิตของภาคอุตสาหกรรม ด้านอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ที่มีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพและเน้นสร้างความเข้มแข็งจากภายใน ลดความเหลื่อมล้ำ นำประเทศหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางด้วยการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยใช้วิทยาศาสตร์และนวัตกรรม รวมถึงนโยบาย ๑๐ อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพที่จะเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจ (New Growth Engine) ของประเทศ โดยการส่งเสริมสถานประกอบการให้มีการนำระบบอัตโนมัติหรือหุ่นยนต์มาใช้ในสถานประกอบการ การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมอาหารแห่งอนาคต

อุตสาหกรรมยานยนต์ และเครื่องมือแพทย์ รวมทั้งการส่งเสริมให้เกิดการรวมกลุ่มและเชื่อมโยงอุตสาหกรรมดังกล่าว

ส่วนที่ ๔ สาระสำคัญของแผนปฏิบัติการ ระยะ ๕ ปี (พ.ศ.๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก

กระทรวงอุตสาหกรรมมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ที่มีการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ๆ เพื่อเป็นกลไกในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจสำหรับกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายภายใต้ยุทธศาสตร์ฯ จะมุ่งเน้น ๑๐ อุตสาหกรรมเป้าหมายที่เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่ออนาคต ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบแล้ว (First S- Curve and New S-Curve) โดยจำแนกเป็น ๕ กลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมาย ได้แก่ (๑) กลุ่มเกษตรแปรรูป อาหาร และเทคโนโลยีชีวภาพ เช่น อุตสาหกรรม อาหารและเครื่องดื่ม เกษตร แปรรูป อุตสาหกรรมชีวภาพ (๒) กลุ่มสาธารณสุข สุขภาพ และเทคโนโลยีทางการแพทย์ เช่น อุตสาหกรรมยาและสมุนไพร อุปกรณ์การแพทย์ และบริการทางการแพทย์ (๓) กลุ่มเครื่องกลที่ใช้ระบบอิเล็กทรอนิกส์ควบคุม อุปกรณ์อัจฉริยะ และหุ่นยนต์ เช่น อุตสาหกรรม ยานยนต์และชิ้นส่วน เครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์และอุปกรณ์โทรคมนาคม หุ่นยนต์อากาศยานและชิ้นส่วน (๔) กลุ่มดิจิทัล เช่น เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเชื่อมต่ออุปกรณ์ ปัญญาประดิษฐ์ ธุรกิจพัฒนาและให้บริการซอฟต์แวร์ พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ Data Center Cloud Computing (๕) กลุ่มอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ทุนวัฒนธรรมและบริการที่มีมูลค่าสูง เช่น ทองเที่ยว อุตสาหกรรม แฟชั่น (สิ่งทอเครื่องนุ่งห่ม รองเท้า เครื่องหนัง อัญมณีและเครื่องประดับ) อุตสาหกรรมไลฟ์สไตล์ (เฟอร์นิเจอร์ และชิ้นส่วน ของขวัญของชำร่วยและของตกแต่งบ้าน เครื่องใช้บนโต๊ะอาหารและในครัว ของเล่น แก้วและ กระຈก เซรามิก) อุตสาหกรรมสื่อสร้างสรรค์ และแอนิเมชัน ภาพยนตร์ การพิมพ์

ดังนั้นสาระสำคัญของแผนปฏิบัติการ ด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมของจังหวัดพิษณุโลกมีการเชื่อมโยงและสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงอุตสาหกรรม คือ การมุ่งเน้นการพัฒนาสนับสนุนปัจจัยพื้นฐานที่จำเป็น การมุ่งเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงโครงข่ายการขนส่งคมนาคมและระบบโลจิสติกส์ สู่ภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อเป็นเมืองที่มีความมั่นคง มั่งคั่ง ด้วยการพัฒนาคุณภาพชีวิตที่ดีแบบบูรณาการ ร่วมกันพิจารณาให้ครอบคลุมคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกช่วงวัย และยกระดับเพื่อพัฒนาขีดความสามารถทางเศรษฐกิจ สร้างมูลค่าเพิ่มด้วยการพัฒนาและสร้างนวัตกรรมที่เหมาะสมเชิงพื้นที่ เสริมสร้างเศรษฐกิจฐานความรู้พร้อมพัฒนาผลิตภาพการแปรรูปทางพืชเกษตรต่าง ๆ ให้มีความสอดคล้อง กับความต้องการของตลาด ภายใต้มาตรฐานความปลอดภัยระดับสากล โดยที่ไม่ละเลยการอนุรักษ์ ฟื้นฟูและการจัดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน อย่างยั่งยืน และพัฒนาส่งเสริมการตลาดในรูปแบบที่หลากหลาย เชื่อมความสัมพันธ์กับตลาดใหม่ที่มีศักยภาพ ร่วมสร้างช่องทางการตลาดด้วยเทคโนโลยีและส่งเสริมการท่องเที่ยว และการเป็นเครือข่ายท่องเที่ยวมูลค่าสูงบนฐานนิเวศและประวัติศาสตร์ สร้างพันธมิตรทางเศรษฐกิจและสังคม และวัฒนธรรม กับ ประชาคมโลก การพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือผ่านองค์กรต่าง ๆ และสร้างกิจกรรมส่งเสริมความสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องระหว่างผู้ประกอบการ ชุมชนสังคม อย่างผาสุก

๔.๑ ภาพรวม

๔.๑.๑ ข้อมูลสภาพทั่วไปของจังหวัดพิษณุโลก วิสัยทัศน์ (Vision)

“พิษณุโลก: เมืองบริการสี่แยกอินโดจีน บนฐานเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์ สังคมมั่นคง และการพัฒนาอย่างยั่งยืน”

พันธกิจ (Mission)

พัฒนาเพื่อเป็นเมืองบริการที่หลากหลาย (Service City)
และมีความปลอดภัยสูง (Safety City)

ตราประจำจังหวัดพิษณุโลก

รูปพระพุทธรชินราช ซึ่งเป็นพระพุทธรูปที่มีลักษณะงดงามที่สุดของ
ประเทศไทย สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 1900 ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ ณ
พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุวรมหาวิหาร ในเมืองพิษณุโลก
เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมือง จึงนำมาเป็นสัญลักษณ์ของ
จังหวัด

คำขวัญจังหวัดพิษณุโลก

พระพุทธรชินราชงามเลิศ ถิ่นกำเนิดพระนเรศวร
สองฝั่งน่านล้วนเรือนแพ หวานฉ่ำแท้กล้วยตาก
ถ้ำและน้ำตกหลากตระการตา

ธงประจำจังหวัด

เป็นผ้าพื้นสีม่วงเข้ม

มีดวงตราสัญลักษณ์ของจังหวัดอยู่ตรงกลาง

ดอกไม้ประจำจังหวัด

ดอกนนทรี

ต้นไม้ประจำจังหวัด

ต้นปีบ

๔.๑.๑.๒ สภาพภูมิศาสตร์

ลักษณะภูมิประเทศ

ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดพิษณุโลก ทางตอนเหนือและตอนกลางของจังหวัดเป็นเขตภูเขาสูง พื้นที่ทางด้านตะวันออกของจังหวัดพิษณุโลก มีลักษณะเป็นเทือกเขาสูง แนวกันเขตแดนไทย – ลาว เป็นรอยต่อของจังหวัดพิษณุโลก เพชรบูรณ์ และเลย เขตที่ราบลุ่มแม่น้ำ ได้แก่ พื้นที่ในบริเวณด้านทิศเหนือ และด้านทิศตะวันออก มีแม่น้ำสายสำคัญไหลผ่าน คือ แม่น้ำน่าน แม่น้ำแควน้อย แม่น้ำเข็กหรือแม่น้ำวังทอง

จุดเด่นทางธรรมชาติที่สำคัญของจังหวัดพิษณุโลก คือ มีลักษณะพื้นที่ที่มีความหลากหลายทางธรรมชาติ เนื่องจากลักษณะพื้นที่ทางตอนเหนือ ทางตะวันออก และตอนกลางบางส่วนเป็นเขตภูเขาสูง ที่ราบสูง และลาดเอียงลงมาทางตอนกลาง ทางตะวันตก และทางตอนใต้จนเป็นพื้นที่ราบ พื้นที่ราบลุ่ม ทำให้สามารถประกอบอาชีพเกษตรกรรมได้ทุกสาขา เช่น สาขาป่านไม้ สาขาพืช สาขาประมง และสาขาปศุสัตว์ โดยเขตที่ราบลุ่มแม่น้ำ ในพื้นที่อำเภอเมือง อำเภอพรหมพิราม อำเภอบางกระทุ่ม และอำเภอบางระกำ จะเป็นแหล่งปลูกข้าวที่สำคัญของจังหวัดที่ทำรายได้หลักให้กับจังหวัดพิษณุโลก นอกจากนี้ ในพื้นที่เขตอำเภอบางระกำบริเวณพื้นที่ใกล้ลุ่มน้ำยม ทุกปีจะเกิดปัญหาน้ำท่วมซ้ำซาก ราษฎรไม่สามารถปลูกพืชหรือเลี้ยงสัตว์ได้ อำเภอบางระกำจึงเป็นแหล่งรองรับน้ำในฤดูฝนและเป็นแหล่งผลิตสัตว์น้ำธรรมชาติ และแหล่งเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำที่ทำรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ได้ หากสามารถพัฒนาพื้นที่ตามศักยภาพให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาน้ำจืดเพื่อการศึกษาและขยายปริมาณผลผลิตสัตว์น้ำจืด รวมถึง การส่งเสริมพัฒนาอาชีพการเลี้ยงสัตว์น้ำจะทำให้อำเภอบางระกำ เป็นแหล่งทำประมงน้ำจืดที่สำคัญของจังหวัดพิษณุโลกได้ต่อไป

๔.๑.๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศโดยทั่วไปมีลักษณะร้อนชื้น ฤดูร้อนมีอากาศร้อนมาก โดยเฉพาะช่วงเดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน มีอุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ยเดือนเมษายน ประมาณ ๓๘ องศาเซลเซียส ฤดูฝน ฝนตกมากในช่วงเดือนสิงหาคมถึงเดือนกันยายน ซึ่งเป็นฤดูการเพาะปลูกของเกษตรกร ฤดูหนาวมีอากาศค่อนข้างหนาวตั้งแต่ช่วงเดือนธันวาคมถึงเดือนกุมภาพันธ์ อุณหภูมิเฉลี่ยต่ำสุดในเดือนมกราคม ประมาณ ๑๐ องศาเซลเซียส ทำให้ในเขตภูเขาสูงและที่ราบสูงพื้นที่อำเภอนครไทย อำเภอชาติตระการ สามารถปลูกพืชเมืองหนาวได้ สำหรับความชื้นสัมพัทธ์ เฉลี่ยอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๖๘ ความชื้นสัมพัทธ์สูงสุดเดือนมิถุนายน ความชื้นสัมพัทธ์ต่ำสุดเดือนกุมภาพันธ์

๔.๑.๑.๔ เขตการปกครอง/ประชากร

อำเภอ	เนื้อที่ (ตร.กม.)	ระยะทางจาก อำเภอถึงจังหวัด (กม.)	เขตการปกครอง					
			อบจ.	เทศบาล		อบต.	ตำบล	หมู่บ้าน
				นคร	ตำบล			
เมืองพิษณุโลก	๗๕๘.๘๐	-	๑	๑	๓	๑๗	๑๙	๔
ชาติตระการ	๑,๕๘๖.๒๒	๑๓๖	-	-	๑	๖	๖	
นครไทย	๒,๒๒๐.๓๘	๙๙	-	-	๒	๙	๑๑	๔
เนินมะปราง	๑,๐๒๙.๕๕	๗๕	-	-	๓	๕	๖	
บางกระพุ่ม	๔๔๗.๓๓	๔๑	-	-	๒	๗	๙	
บางระกำ	๙๙๒.๐๐	๑๗	-	-	๕	๘	๑๑	๔
พรหมพิราม	๘๔๑.๙๓	๒๕	-	-	๒	๑๒	๑๒	๔
วังทอง	๑,๖๗๘.๙๒	๑๙	-	-	๑	๑๑	๑๑	๔
วัดโบสถ์	๑,๓๔๐.๙๒	๒๗	-	-	๑	๖	๖	
รวมยอด	๑๐,๘๙๖.๐๕	๔๓๙	๑	๑	๑๘	๘๑	๙๓	๑,๘

ที่มา : ปกครองจังหวัดพิษณุโลก ข้อมูล ณ ตุลาคม ๒๕๖๓

ประชากร

จำนวนประชากร จากข้อมูลที่ทำการปกครองจังหวัดพิษณุโลก พบว่า ณ เดือนธันวาคม ๒๕๖๔ จังหวัดพิษณุโลก มีประชากรรวมทั้งสิ้น ๘๖๖,๘๙๑ คน เป็นชาย ๔๒๔,๕๙๕ คน (ร้อยละ ๔๘.๙๘) หญิง ๔๔๒,๒๙๖ คน (ร้อยละ ๕๑.๐๒) อำเภอที่มีประชากรมากที่สุดได้แก่ อำเภอเมืองพิษณุโลก มีประชากรทั้งสิ้น ๒๙๑,๖๔๒ คน รองลงมาได้แก่ อำเภอวังทอง ๑๒๑,๑๙๐ คน, อำเภอบางระกำ ๙๕,๐๒๘ คน, อำเภอนครไทย ๘๗,๖๔๗ คน อำเภอพรหมพิราม ๘๖,๖๘๒ คน, อำเภอเนินมะปราง ๕๘,๐๔๕ คน, อำเภอบางกระทุ่ม ๔๗,๕๕๑ คน, อำเภอชาติตระการ ๔๑,๒๓๙ คน และอำเภอที่มีประชากรน้อยที่สุดได้แก่ อำเภอวัดโบสถ์ มีประชากรเพียง ๓๗,๗๗๗ คน เท่านั้น

จำนวนประชากร	ชาย/คน	หญิง/คน	ความหนาแน่น/ตร.กม.
๘๖๖,๘๙๑	๔๒๔,๕๙๕	๔๔๒,๒๙๖	๗๙.๗๕

ข้อมูลจังหวัด เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๖๔

จังหวัดพิษณุโลกแบ่งพื้นที่เพื่อการบริหารราชการส่วนภูมิภาค เป็น ๙ อำเภอ ๙๓ ตำบล ๑,๐๔๘ หมู่บ้าน มีการบริหาร ๓ ระดับ คือ

- ๑) การบริหารราชการส่วนกลาง
- ๒) การบริหารราชการส่วนภูมิภาค
- ๓) การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แบ่งเป็น ๓ ประเภท ประกอบด้วย

- ๑) องค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน ๑ แห่ง
- ๒) เทศบาล
 - ๒.๑ เทศบาลนคร จำนวน ๑ แห่ง
 - ๒.๒ เทศบาลเมือง จำนวน ๑ แห่ง
 - ๒.๓ เทศบาลตำบล จำนวน ๑๘ แห่ง
- ๓) องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน ๘๑ แห่ง

การศึกษา

จังหวัดพิษณุโลก มีจำนวนโรงเรียน ๕๐๗ แห่ง คือ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ๔๗๕ แห่ง กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ๑๓ แห่ง และสำนักบริหารงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน ๑๙ แห่ง

๔.๑.๑.๕ ภาพรวมรายงานประมาณการเศรษฐกิจจังหวัดพิษณุโลกปี ๒๕๖๕

“เครื่องใช้เศรษฐกิจจังหวัดพิษณุโลกในต้นปี ๒๕๖๕ ที่ผ่านมาในภาพรวมขยายตัวร้อยละ ๓.๓ เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน และฟื้นตัวจากเดือนก่อนหน้าที่หดตัวร้อยละ -๗.๖ ตามการขยายตัวของด้านอุปทานภายในจังหวัดจากดัชนีผลผลิตภาคเกษตรกรรมขยายตัวซึ่งเป็นดัชนีด้านหลักของจังหวัดตามปริมาณผลผลิตของข้าวและมันสำปะหลังที่เพิ่มขึ้นเป็นสำคัญ ประกอบกับดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมขยายตัวจากจำนวนปริมาณการใช้ไฟฟ้าของโรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดที่เพิ่มขึ้น และอีกส่วนหนึ่งจากแรงสนับสนุนจากมาตรการภาครัฐที่มีบทบาทในการกระตุ้นเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ดัชนีผลผลิตภาคบริการขยายตัวเช่นกัน อย่างไรก็ตามด้านอุปสงค์ภายในจังหวัดกลับมาหดตัวโดยเฉพาะดัชนีการบริโภคภาคเอกชนหดตัวจากผลจذبภาษีมูลค่าเพิ่มที่ลดลงเป็นสำคัญ ในขณะที่ดัชนีการลงทุนภาคเอกชนขยายตัวจากการเพิ่มขึ้นของทุนจดทะเบียนธุรกิจนิติบุคคลใหม่ และการขยายตัวของดัชนีการใช้จ่ายภาครัฐยังมีบทบาทสำคัญในการพยุงเศรษฐกิจโดยเฉพาะจากการเบิกจ่ายงบลงทุน สำหรับด้านเสถียรภาพเศรษฐกิจจังหวัดอัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นร้อยละ ๔.๙ จากทั้งหมวดอาหารและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์และหมวดอื่นๆไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม อัตราการจ้างงานหดตัวอยู่ที่ร้อยละ -๐.๐๔ จากความต้องการแรงงานภายในจังหวัดที่ลดลง

๔.๑.๑.๖ เศรษฐกิจจังหวัดพิษณุโลกปี ๒๕๖๕

ด้านการขยายตัวทางเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจด้านอุปทาน(การผลิต) มีทิศทางฟื้นตัวจากเดือนก่อนหน้า พิจารณาจากดัชนีผลผลิตภาคเกษตรกรรม ขยายตัวร้อยละ ๑๗.๗ เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน และขยายตัวสูงขึ้นจากเดือนก่อนหน้าที่ขยายตัวร้อยละ ๒.๑จากปริมาณผลผลิตข้าวขยายตัวร้อยละ ๒๘.๑ หรือ คิดเป็นผลผลิตเพิ่มขึ้นจำนวน ๖,๒๒๕ ตันจากพื้นที่เก็บเกี่ยวเพิ่มขึ้นจำนวน ๑๐,๒๒๑ ไร่ โดยเฉพาะพื้นที่เก็บเกี่ยวในเขตอำเภอพรหมพิราม อำเภอบางระกำ และอำเภอบางกระทุ่ม ประกอบกับปริมาณผลผลิตมันสำปะหลังขยายตัวร้อยละ ๕๐.๘ขณะที่ผลผลิตอ้อยโรงงานและข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ หดตัวร้อยละ -๕.๑และ -๗๗.๑ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม ขยายตัวร้อยละ ๑.๗เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน และฟื้นตัวจากเดือนก่อนหน้า ที่หดตัวร้อยละ -๐.๘จากการเพิ่มขึ้นของปริมาณการใช้ไฟฟ้าในอุตสาหกรรมทั้งขนาดใหญ่ภายในจังหวัด โดยเฉพาะอุตสาหกรรมจากพืช(โรงสีข้าว) ตามปริมาณผลผลิตขั้นต้นเข้าสู่โรงงานเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะผลผลิตข้าว ประกอบกับจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมทั้งจังหวัดขยายตัวร้อยละ ๑.๔จากการเพิ่มขึ้น ของโรงงานอุตสาหกรรมขุดก่อดินสำหรับใช้ในการก่อสร้าง โรงงานผลิตคอนกรีตผสมเสร็จและโรงงานเจียรนัยเพชร สอดคล้องกับทุนจดทะเบียน อุตสาหกรรมสะสมทั้งจังหวัดขยายตัวร้อยละ ๐.๘ ดัชนีผลผลิตภาคบริการขยายตัวร้อยละ ๖.๐เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน และฟื้นตัว จากเดือนก่อนหน้าที่หดตัวร้อยละ -๑๔.๕โดยเฉพาะธุรกิจขนส่งผู้โดยสารธุรกิจโรงแรม/ร้านอาหารและธุรกิจการค้าสะท้อนจากเครื่องใช้จำนวนผู้โดยสารผ่านสนามบิน ภาษีมูลค่าเพิ่มร้านค้าปลีกร้านค้าส่งจำนวนผู้มาเยี่ยมเยือนในจังหวัด และภาษีมูลค่าเพิ่มโรงแรมและรีสอร์ท ขยายตัวร้อยละ ๗๗.๔, ๔.๙, ๑๗.๘และ ๑.๐ ตามลำดับ ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ยอดการจองห้องพักเพิ่มขึ้นคือ ความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวจากมาตรการเร่งฉีดวัคซีนให้ครอบคลุมประชาชนทำให้มีความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยว และจากมาตรการกระตุ้นการเดินทางท่องเที่ยวต่อเนื่อง โดยเฉพาะโครงการเราเที่ยวด้วยกัน มีส่วนช่วยกระตุ้นกำลังซื้อได้มาก

เครื่องชี้เศรษฐกิจด้านอุปทาน (Supply Side) (สัดส่วนต่อ GPP)	หน่วย	ปี 2564	ปี 2564						ปี 2565
			Q1	Q2	Q3	Q4	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.
ดัชนีผลผลิตภาคเกษตรกรรม (โครงสร้างสัดส่วน 26.0%)	%yoy	3.1	2.7	17.0	27.2	-13.8	-31.8	2.1	17.7
ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม (โครงสร้างสัดส่วน 12.0%)	%yoy	1.1	0.5	3.7	0.04	0.1	1.2	-0.8	1.7
ดัชนีผลผลิตภาคบริการ (โครงสร้างสัดส่วน 62.0%)	%yoy	-8.7	-4.6	-0.7	-4.8	-24.2	-21.5	-14.5	6.0

ด้านอุปสงค์(การใช้จ่าย) เศรษฐกิจด้านอุปสงค์ (การใช้จ่าย) มีทิศทางหดตัวจากเดือนก่อนหน้า พิจารณาจากดัชนีการบริโภคภาคเอกชน หดตัวร้อยละ -๑๑.๔ เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน และหดตัวสูงขึ้นจากเดือนก่อนหน้าที่หดตัวร้อยละ -๖.๒ สะท้อนจากผลจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มรวมหดตัวร้อยละ -๒๑.๖ ลดลงจากประเภทกิจการรับเหมาก่อสร้าง กิจการซ่อมรถยนต์รถจักรยานยนต์และกิจการอื่นๆ ประกอบกับยอดจำนวนรถจักรยานยนต์จดทะเบียนใหม่หดตัวร้อยละ -๖.๔ ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน ขยายตัวร้อยละ ๔.๓เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน แต่ลดลงเล็กน้อยจากเดือนก่อนหน้า พิจารณาจากการทุนจดทะเบียนธุรกิจนิติบุคคลจดทะเบียนใหม่ขยายตัวร้อยละ ๒๖.๒ เพิ่มขึ้นตามทุนจดทะเบียนประกอบกิจการประเภทผลิตจำหน่ายสินค้าเหลือๆ กิจการรับจ้างออกแบบ ตกแต่งดูแลรักษาต้นไม้ สวนสนามหญ้า และกิจการการให้สินเชื่ออื่นๆ ประกอบกับจำนวนรถยนต์พาณิชย์ที่จดทะเบียนใหม่และการให้สินเชื่อเพื่อการลงทุนขยายตัวร้อยละ ๑.๑ , ๓.๘ ดัชนีการใช้จ่ายภาครัฐยังมีบทบาทสำคัญในการพยุงเศรษฐกิจจากการเบิกจ่ายของส่วนราชการภายในจังหวัดที่ทำได้ค่อนข้างดี ขยายตัวร้อยละ ๓.๕ เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน แต่ลดลงจากเดือนก่อนหน้าที่ขยายตัวร้อยละ ๙.๐ โดยเฉพาะการเบิกจ่ายงบลงทุนขยายตัวถึงร้อยละ ๕๗.๖ ตามโครงการสนับสนุนการบริหารจัดการน้ำของหน่วยงานชลประทาน และโครงการอำนวยความสะดวกภัยสนับสนุนด้านคมนาคมของหน่วยงาน กรมทางหลวงชนบท ขณะที่รายจ่ายประจำหดตัวร้อยละ -๒๐.๑

เครื่องชี้เศรษฐกิจด้านการใช้จ่าย (Demand Side)	หน่วย	ปี 2564	ปี 2564						ปี 2565
			Q1	Q2	Q3	Q4	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.
ดัชนีการบริโภคภาคเอกชน	%yoy	-0.2	1.7	6.5	-0.6	-8.5	5.2	-6.2	-11.4
ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน	%yoy	3.5	1.9	4.3	4.4	3.5	1.8	4.6	4.3
ดัชนีการใช้จ่ายภาครัฐ	%yoy	3.8	17.1	1.0	-8.3	14.1	-16.0	9.0	3.5

๔.๑.๒ ด้านเสถียรภาพเศรษฐกิจภายในจังหวัดพิษณุโลก ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดพิษณุโลก อยู่ที่ระดับ ๑๐๓.๕เมื่อเทียบกับช่วงเดือนเดียวกันปีก่อน ส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นร้อยละ ๔.๙โดยมีสาเหตุมาจากหมวดอาหารและเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์สูงขึ้นร้อยละ ๕.๗ จากหมวดเนื้อสัตว์ เป็ดไก่ และสัตว์น้ำ ร้อยละ ๑๔.๕ เครื่องประกอบอาหาร ร้อยละ ๗.๘ อาหารบริโภคในบ้าน ร้อยละ ๗.๖ อาหารบริโภคนอกบ้าน ร้อยละ ๔.๘ หมวดไข่และผลิตภัณฑ์นม ร้อยละ ๐.๙ หมวดผักและผลไม้ ร้อยละ ๐.๓ โดยกลุ่มผักสด ร้อยละ ๙.๖ หมวดเครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ๐.๑ หมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหาร และเครื่องดื่ม สูงขึ้นร้อยละ ๔.๓ จากหมวดพาหนะการขนส่งและการสื่อสาร ร้อยละ ๑๐.๒ โดยกลุ่มน้ำมันเชื้อเพลิง ร้อยละ ๒๕.๐ หมวดเคสสถาน ร้อยละ ๑.๐ หมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคล ร้อยละ ๐.๕ อัตราการจ้างงาน หดตัวร้อยละ -๐.๐๔เมื่อเทียบกับช่วงเดือน เดียวกันปีก่อน จากความต้องการแรงงานภายในจังหวัดที่ลดลงสำหรับจำนวนผู้ประกันตนในระบบ

ประกันสังคมของจังหวัดขยายตัวร้อยละ ๙.๗ ตามจำนวนที่เพิ่มขึ้นของผู้ประกันตนมาตรา ๔๐ มาตรา ๓๙ และ มาตรา ๓๓ ตามลำดับ

๔.๒ แผนปฏิบัติการ

แผนการพัฒนากิจการอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก ระยะเวลา ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๑. วิสัยทัศน์

“พิษณุโลก ศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นฐาน เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจของภูมิภาค”

๒. พันธกิจ

๒.๑ ส่งเสริมศักยภาพผู้ประกอบการให้มีความสามารถในการแข่งขัน และสร้างโอกาสที่เอื้อต่อการพัฒนา อุตสาหกรรม และการลงทุน

๒.๒ กำกับดูแลการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม และพัฒนาอุตสาหกรรมให้มีประสิทธิภาพ เติบโตอย่าง สมดุลและยั่งยืน เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๒.๓ สนับสนุนให้ภาคอุตสาหกรรมใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรมจากฐานงานวิจัยเพื่อความเข้มแข็งและ เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจของภูมิภาค

๓. ประเด็นการพัฒนา เป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

ประเด็นการพัฒนาที่ ๑: การพัฒนาระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม

ประเด็นการพัฒนาที่ ๒: กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ประเด็นการพัฒนาที่ ๓: การพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔: พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูป เกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการ บริการและการท่องเที่ยว

๔. เป้าประสงค์

๔.๑ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการบนฐานความร่วมมือและเครือข่ายเพื่อความ เข้มแข็งทางเศรษฐกิจ

๔.๒ เพิ่มผลผลิตการผลิต ลดต้นทุนการผลิต โดยใช้เทคโนโลยี นวัตกรรมและงานวิจัย

๔.๓ พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูป สร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว

๔.๔ กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๕. ตัวชี้วัด/ ค่าเป้าหมาย

๕.๑ จำนวนผู้ประกอบการที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน (ค่าเป้าหมาย เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐ ต่อปี)

๕.๒ จำนวนเครือข่ายความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรม (ค่าเป้าหมาย จำนวน ๑ เครือข่าย)

๕.๓ จำนวนผู้ประกอบการที่เข้าร่วมดำเนินกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม (ค่าเป้าหมาย เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐ ต่อปี)

๕.๔ จำนวนผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนา (ค่าเป้าหมาย เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า ๕ ผลิตภัณฑ์ ต่อปี)

ตารางแสดงเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย ปี พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	หน่วย นับ	ค่าเป้าหมาย				
			๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการบนฐานความร่วมมือและเครือข่ายเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ	- จำนวนผู้ประกอบการที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน	ราย	๓๐	๔๐	๕๐	๖๐	๗๐
	- จำนวนเครือข่ายความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรม	เครือข่าย	๑	๑	๑	๑	๑
เพิ่มผลผลิตภาพการผลิต ลดต้นทุนการผลิต โดยใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และงานวิจัย	- อัตราการเพิ่มขึ้นของรายได้ของผู้ประกอบการ	ร้อยละ	๕	๕	๕	๕	๕
พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูป สร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว	- อัตราการเพิ่มขึ้นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนา	ร้อยละ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	- อัตราการเพิ่มขึ้นผู้ประกอบการที่เข้าร่วมดำเนินกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม	ร้อยละ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐

**ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม แผนยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนล่าง ๑
และประเด็นการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐**

	สำนักงานปลัดกระทรวง อุตสาหกรรม	กลุ่มจังหวัด ภาคเหนือตอนล่าง ๑ ปี ๒๕๖๖-๒๕๗๐	แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา อุตสาหกรรมพิษณุโลก ปี ๒๕๖๖-๒๕๗๐	โครงการ	งบประมาณ	หน่วยงาน รับผิดชอบ
วิสัยทัศน์	“ภาคอุตสาหกรรมมีผลิต ภาพปัจจัยการผลิตรวม เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒.๕ ภายในปี ๒๕๖๕”	“เป็นศูนย์กลางความเจริญสี่ แยกอินโดจีน เชื่อมโยง เศรษฐกิจ สังคม และบริการ ของภูมิภาคสู่ความยั่งยืน”	“พิษณุโลก ศูนย์กลางการพัฒนา อุตสาหกรรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็น ฐาน เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจของ ภูมิภาค”			
ประเด็นการพัฒนา	๑. ผลักดันนโยบายและ แผนไปสู่การปฏิบัติอย่างมี ประสิทธิภาพ	พัฒนาเกษตรปลอดภัย เกษตรอัจฉริยะ อาหารแปรร ูปและอุตสาหกรรมสร้าง สรรค์เพิ่มมูลค่า และยกระดับ สู่มาตรฐาน	๑.การยกระดับขีดความสามารถ ผู้ประกอบการและบุคลากรใน ภาคอุตสาหกรรม	๑.๑ โครงการเพิ่มขีดความสามารถใน การแข่งขันภาคอุตสาหกรรมด้วยการ พัฒนากระบวนการผลิต	๓,๐๐๐,๐๐๐	สนง.อุตสาหกรรม จังหวัดพิษณุโลก
	๒. พัฒนากลไกด้านการ ติดตามประเมินผลการ ดำเนินงานในเชิง ยุทธศาสตร์		๒.พัฒนายกระดับสินค้าเกษตรแปรร ูป เกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการบริการและการ ท่องเที่ยว	๑.๒ โครงการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ สมุนไพรเพื่อสุขภาพโดยใช้เทคโนโลยี และนวัตกรรม	๑,๐๐๐,๐๐๐	สนง.อุตสาหกรรม จังหวัดพิษณุโลก
	๓. สร้างการมีส่วนร่วมใน การจัดทำแผนให้สอดคล้อง คล้อยกับนโยบายและ แผนพัฒนาที่เกี่ยวข้อง		๓.การพัฒนาผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรม และกระบวนการผลิต โดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และ นวัตกรรม	๑.๓ โครงการพัฒนาผลิตภัณฑ์พร้อม บรรจุภัณฑ์เพื่อการส่งออกสินค้า	๕๐๐,๐๐๐	สนง.อุตสาหกรรม จังหวัดพิษณุโลก
				๑.๔ โครงการอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry)	๕๐๐,๐๐๐	สนง.อุตสาหกรรม จังหวัดพิษณุโลก
				๑.๕ โครงการการพัฒนาคุณภาพ ผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานผลิตภัณฑ์ ชุมชน	๕๐๐,๐๐๐	สนง.อุตสาหกรรม จังหวัดพิษณุโลก

**ความเชื่อมโยงของประเด็นการพัฒนา เป้าประสงค์/ตัวชี้วัด และกลยุทธ์
ของแผนปฏิบัติการพัฒนาอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐**

ประเด็นการพัฒนา	เป้าประสงค์/ตัวชี้วัด	กลยุทธ์
๑. การพัฒนาระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม	๑. พัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรมให้มีทักษะการผลิตการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม	- พัฒนางค์ความรู้และแผนปฏิบัติ แก่ผู้ประกอบการและบุคลากรภาคอุตสาหกรรมให้มีทักษะ ความเชี่ยวชาญ และความเข้าใจในกระบวนการผลิต การตลาด และการยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อนำมาพัฒนาผลิตภัณฑ์และเพิ่มผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม
๒. กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	๒. กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมายและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	- กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๓. การพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม	๓. พัฒนาประสิทธิภาพการผลิต ลดต้นทุนการผลิต และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม	- ส่งเสริมและพัฒนาผลิตภัณฑ์และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม
๔. พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูปเกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว	๔. อัตราการเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์แปรรูปรายได้จากการบริการและการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรมการผลิตที่เพิ่มขึ้น	- พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูป เกษตรปลอดภัย .ให้มีมูลค่าสูงขึ้น เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มรายได้

๔.๓ ประมาณการวงเงินงบประมาณรวม ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๔.๓.๑ ประมาณการวงเงินงบประมาณทั้งหมด* ๒๗,๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

แหล่งเงิน				
เงินงบประมาณแผ่นดิน	เงินรายได้ของหน่วยงาน	เงินกู้		อื่นๆ
		ในประเทศ	ต่างประเทศ	
๒๗,๕๐๐,๐๐๐				

๔.๓.๒ ประมาณการวงเงินงบประมาณตามแผนปฏิบัติการ

๑) เรื่อง การยกระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม

แผนปฏิบัติการ	๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐	วงเงินรวม
เงินงบประมาณแผ่นดิน	๓.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	๓.๐๐๐๐	๑๕.๐๐๐๐
เงินรายได้ของหน่วยงาน						
เงินกู้ในประเทศ						
เงินกู้ต่างประเทศ						
อื่นๆ						

๒) เรื่อง พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูป เกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการบริการ และการท่องเที่ยว

แผนปฏิบัติการ	๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐	วงเงินรวม
เงินงบประมาณแผ่นดิน	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๕.๐๐๐๐
เงินรายได้ของหน่วยงาน						
เงินกู้ในประเทศ						
เงินกู้ต่างประเทศ						
อื่นๆ						

๓) เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม

แผนปฏิบัติการ	๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐	วงเงินรวม
เงินงบประมาณแผ่นดิน	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๑.๐๐๐๐	๕.๐๐๐๐
เงินรายได้ของหน่วยงาน						
เงินกู้ในประเทศ						
เงินกู้ต่างประเทศ						
อื่นๆ						

๔) เรื่อง กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

แผนปฏิบัติราชการ	๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐	วงเงินรวม
เงินงบประมาณแผ่นดิน	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๐.๕๐๐๐	๒.๕๐๐๐
เงินรายได้ของหน่วยงาน						
เงินกู้ในประเทศ						
เงินกู้ต่างประเทศ						
อื่นๆ						

ภาคผนวก ก. วิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้อง

แนวโน้ม ของเศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลก

ก ๑. แนวโน้มสถานการณ์เศรษฐกิจและอุตสาหกรรม

ก ๑.๑ แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี ๒๕๖๕

แนวโน้มเศรษฐกิจไทยปี ๒๕๖๕ คาดว่าจะขยายตัวในช่วงร้อยละ ๓.๕ – ๔.๕ โดยมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญจากการปรับตัวดีขึ้นของอุปสงค์ภายในประเทศ การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว รวมทั้งการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการส่งออก และแรงขับเคลื่อนจากการลงทุนภาครัฐ โดยคาดว่ามูลค่าการส่งออกสินค้าในรูปดอลลาร์สหรัฐจะขยายตัวร้อยละ ๔.๙ การอุปโภคบริโภคและการลงทุนภาคเอกชนขยายตัวร้อยละ ๔.๕ และร้อยละ ๓.๘ ตามลำดับ และการลงทุน ภาครัฐขยายตัวร้อยละ ๔.๖ ส่วนอัตราเงินเฟ้อทั่วไปเฉลี่ยอยู่ในช่วงร้อยละ ๑.๕ – ๒.๕ และดุลบัญชีเดินสะพัดจะเกินดุลร้อยละ ๑.๕ ของ GDP โดยเศรษฐกิจไทยในปี ๒๕๖๕ มีแนวโน้มที่จะฟื้นตัวอย่างต่อเนื่องจากฐานการขยายตัวที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำใน

ปี ๒๕๖๔ โดยมีแรงขับเคลื่อนจากการขยายตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ แม้จะเผชิญกับการแพร่ระบาดของสายพันธุ์โอมิครอน แต่มีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อระบบสาธารณสุขอย่างจำกัดในช่วงไตรมาสแรกของปี ๒๕๖๕ และส่งผลให้ภาครัฐสามารถผ่อนคลายมาตรการควบคุมการระบาดได้ตามลำดับ นอกจากนี้ เศรษฐกิจยังจะได้รับแรงสนับสนุนสำคัญจากการฟื้นตัวของภาคบริการโดยเฉพาะภาคการท่องเที่ยวอันเนื่องมาจากการผ่อนคลายมาตรการเพื่อเปิดรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และการขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการส่งออกสินค้าตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ และปริมาณการค้าโลก อย่างไรก็ตาม ยังมีข้อจำกัดและปัจจัยเสี่ยงที่อาจส่งผลกระทบต่อฟื้นตัวของเศรษฐกิจในปี ๒๕๖๕ ให้ขยายตัวต่ำกว่าที่คาดไว้ในกรณีฐานอันเป็นผลจากความไม่แน่นอนของสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทามกลางการกลายพันธุ์ของไวรัส แรงกดดันด้านเงินเฟ้อจากการเพิ่มขึ้นของราคาพลังงานและราคาสินค้าโภคภัณฑ์ในตลาดโลก รวมทั้งข้อจำกัดจากเงื่อนไขด้านฐานะทางการเงินของภาครัฐครัวเรือน และธุรกิจความยืดหยุ่นของปัญหาข้อจำกัดในห่วงโซ่อุปทานและโลจิสติกส์ระหว่างประเทศ และความเสี่ยงจากความผันผวนของเศรษฐกิจและการเงินโลกตามกลางแรงกดดันของอัตราเงินเฟ้อและปัญหาความขัดแย้งในเชิงภูมิรัฐศาสตร์

ปัจจัยสนับสนุน

๑) การฟื้นตัวของอุปสงค์ภายในประเทศ เนื่องจากการผ่อนคลายมาตรการควบคุมการแพร่ระบาดอย่างต่อเนื่อง ภายหลังการแพร่ระบาดของสายพันธุ์โอมิครอนมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อระบบสาธารณสุขของประเทศในวงจำกัด ประกอบกับความคืบหน้าในการกระจายวัคซีน และการปรับพฤติกรรมของประชาชนและภาคธุรกิจต่อแนวทางในการปฏิบัติตัวเพื่อดูแลและป้องกันการระบาดมากขึ้น ภายใต้แนวโน้มดังกล่าวส่งผลให้ระดับกิจกรรมทางเศรษฐกิจและการจับจ่ายใช้สอยภายในประเทศมีแนวโน้มฟื้นตัวอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสนับสนุนจากการขยายตัวของฐานรายได้ของครัวเรือนและภาคธุรกิจตามการฟื้นตัวของภาคการส่งออกและการ

ผลิต ภาคอุตสาหกรรม รวมถึงการปรับตัวดีขึ้นของตลาดแรงงาน สะท้อนจากอัตราการว่างงานในไตรมาสที่ ๔ อยู่ที่ร้อยละ ๑.๖ ลดลงจากร้อยละ ๒.๓ ในไตรมาสก่อนหน้า และเป็นระดับที่ต่ำที่สุดนับตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี ๒๕๖๓ ประกอบกับแรงสนับสนุนจากการดำเนินมาตรการส่งเสริมและกระตุ้นการบริโภคภายในประเทศของภาครัฐ ขณะเดียวกัน การลงทุนภาคเอกชนมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่องในเกณฑ์ดีตามการขยายตัวของภาคการผลิตและการส่งออก ประกอบกับแรงขับเคลื่อนจากความคืบหน้าของโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานโดยเฉพาะโครงการร่วมลงทุนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนรวมทั้งแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของการขอรับและการอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนในช่วงปี ๒๕๖๒ - ๒๕๖๔

๒) การฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากการดำเนินมาตรการเปิดประเทศโดยอนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ได้รับวัคซีนครบแล้ว จากทุกประเทศสามารถเดินทางเข้าประเทศไทยได้โดยไม่ต้องเข้ารับการกักตัวผ่านมาตรการ Test and Go ซึ่งเริ่มดำเนินการในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ส่งผลให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวในช่วงพฤศจิกายนและธันวาคม ๒๕๖๔ รวม ๓๒๑, ๗๕๒ คน และต่อมาภายหลังจากการกลับมาดำเนินมาตรการอีกครั้งนับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เป็นต้นมา ส่งผลให้จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทยในช่วงวันที่ ๑-๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ รวม ๔๘,๑๘๑ คนและในระหว่างวันที่ ๑ มกราคม ถึงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ มีจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติ สะสมอยู่ที่ ๑๕๑, ๗๗๔ คน เพิ่มขึ้นมากเมื่อเทียบกับ ๒๐, ๑๗๒ คนในช่วงไตรมาสแรกของปี ๒๕๖๔ ขณะเดียวกัน ยังมีปัจจัยสนับสนุนจากการผ่อนคลายมาตรการควบคุมการเดินทางระหว่างประเทศของประเทศต้นทางของนักท่องเที่ยวที่สำคัญอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศไทยจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญโดยเฉพาะในช่วงครึ่งหลังของปี ๒๕๖๕ สอดคล้องกับการคาดการณ์ขององค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ(UNWTO) ที่คาดว่าจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจะขยายตัวได้ร้อยละ ๓๐ ถึงร้อยละ ๗๘ ในปี ๒๕๖๕

๓) การขยายตัวอย่างต่อเนื่องของการส่งออกสินค้าตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจและปริมาณการค้าโลก โดยมีปัจจัยสนับสนุนสำคัญจากการขยายตัวต่อเนื่องของกลุ่มเศรษฐกิจอุตสาหกรรมหลักเนื่องจากความคืบหน้าของการกระจายวัคซีนและการผ่อนคลายมาตรการ ควบคุมการแพร่ระบาดของอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยสนับสนุนให้เศรษฐกิจในกลุ่มเศรษฐกิจอุตสาหกรรมใหม่และกลุ่มประเทศอาเซียน รวมทั้งไทยที่พึ่งพิงรายได้จากการส่งออกเป็นหลักขยายตัวได้โดยสินค้าส่งออกสำคัญที่คาดว่าจะยังคงมีแนวโน้มขยายตัวดี อาทิ เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ได้รับประโยชน์จากการ Work-from-home ยานยนต์และชิ้นส่วนตามอุปสงค์ที่เพิ่มขึ้น และผลิตภัณฑ์จากปิโตรเลียมที่จะเพิ่มขึ้นตามราคาน้ำมัน เช่น พลาสติก เคมีภัณฑ์ เป็นต้น นอกจากนี้ การส่งออกของไทยยังมีปัจจัยสนับสนุนจากการเข้าร่วมยืนสัตยาบันความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership: RCEP) ซึ่งเริ่มมีผล ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๕ ที่คาดว่าจะสร้างโอกาสทางการค้าในการส่งออกสินค้าสำคัญ ๆ ของไทยมากขึ้น

ข้อจำกัดและปัจจัยเสี่ยง

๑) ความไม่แน่นอนของสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรค COVID-๑๙ ท่ามกลางการกลายพันธุ์ของไวรัสที่ทำให้เชื่อสามารถแพร่ระบาดได้รวดเร็วมากขึ้น ซึ่งมีแนวโน้มที่จะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของวัคซีนในการป้องกันการติดเชื้อ และมีความจำเป็นที่ประเทศต่าง ๆ ต้องกระจายวัคซีนกระตุ้นภูมิคุ้มกัน (Booster doses)

เพิ่มเติมเพื่อลดอัตราการเจ็บป่วยรุนแรงและการเสียชีวิต จึงถือเป็นข้อจำกัดมากขึ้นในหลายประเทศโดยเฉพาะในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและกลุ่มประเทศรายได้ต่ำที่ยังมีส่วนประชากรที่ได้รับวัคซีนในระดับต่ำเช่นเดียวกับสถานการณ์การแพร่ระบาดภายในประเทศของไทยที่เผชิญกับการกลับมาระบาดของไวรัสสายพันธุ์โอมิครอน จึงยังจำเป็นต้องติดตามและประเมินสถานการณ์อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะภายหลังการผ่อนคลายมาตรการควบคุมและการเปิดรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ ควบคู่ไปกับการติดตามความพร้อมของการกระจายวัคซีน ยา และเวชภัณฑ์ทางการแพทย์ให้มีความเพียงพอต่อการรับมือกับการแพร่ระบาดในปัจจุบันโดยเฉพาะความสามารถในการควบคุมอัตราการป่วยที่มีอาการรุนแรงและการเสียชีวิตให้อยู่ในระดับต่ำและไม่เกินศักยภาพของระบบสาธารณสุขที่จะรองรับได้ รวมทั้งการติดตามแนวโน้มและ

ความเป็นไปได้ของการกลายพันธุ์ของไวรัสสายพันธุ์ใหม่ ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

๒) แรงกดดันด้านเงินเฟ้อที่สูงขึ้นตามการเพิ่มขึ้นของราคาพลังงานและราคาสินค้าโภคภัณฑ์ในตลาดโลก ซึ่งอาจเป็นข้อจำกัดต่อการฟื้นตัวของอุปสงค์ในประเทศ อัตราเงินเฟ้อในช่วงไตรมาสแรกของปี ๒๕๖๕ มีแนวโน้มสูงขึ้นต่อเนื่องจากช่วงไตรมาสสุดท้ายของปี ๒๕๖๔ โดยเป็นการเพิ่มขึ้นตามปัจจัยทางด้านอุปทานที่ส่งผลให้ราคาสินค้าในหมวดพลังงานและราคาอาหารสดบางประเภทเร่งตัวสูงขึ้นประกอบกับปัจจัยการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าโภคภัณฑ์และภาวะการชะงักงันในห่วงโซ่การผลิตโลกที่ได้ส่งผลต่อแรงกดดันทางด้านต้นทุนการผลิตมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในช่วงที่ผ่านมาพบว่า การส่งผ่านต้นทุนการผลิตไปยังผู้บริโภคยังมีจำกัด ดังจะเห็นได้จากเดือนมกราคม ๒๕๖๕ ดัชนีราคาผู้ผลิต เพิ่มขึ้นร้อยละ ๘.๗ โดยเป็นผลจากการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าในหมวดปิโตรเลียมดิบและก๊าซธรรมชาติ (ร้อยละ ๖๘.๗) และหมวดผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการกลั่นปิโตรเลียม (ร้อยละ ๕๖.๖) เป็นสำคัญ ขณะที่ดัชนีราคาผู้บริโภคเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๒ ตามการเพิ่มขึ้นของราคาสินค้าในหมวดพลังงาน (ร้อยละ ๑๙.๒) และหมวดอาหารสด (ร้อยละ ๓.๑) เป็นสำคัญ

โดยแนวโน้มอัตราเงินเฟ้อในระยะต่อไป คาดว่าจะเริ่มผ่อนคลายลงตามแนวโน้มราคาพลังงานในตลาดโลก โดยเฉพาะในช่วงครึ่งหลังของปี ๒๕๖๕ ประกอบกับผลจากมาตรการของภาครัฐในการดูแลราคาพลังงานและราคาสินค้าภายในประเทศ ทั้งนี้ มีปัจจัยสำคัญต่อแนวโน้มอัตราเงินเฟ้อในระยะต่อไปที่ยังต้องติดตามอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะประเด็นความขัดแย้งในเชิงภูมิรัฐศาสตร์ที่ จะส่งผลต่อราคาพลังงานในตลาดโลกและความยืดหยุ่นกว่าที่คาดของปัญหาการชะงักงันของห่วงโซ่การผลิตที่จะเป็นแรงกดดันให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นและจะเป็นข้อจำกัดต่อการฟื้นตัวของการบริโภค ในระยะต่อไป

๓) แรงขับเคลื่อนจากการขยายตัวของภาคการส่งออกและการผลิตภาคอุตสาหกรรมยังมีความเสี่ยงที่จะได้รับผลกระทบจากปัญหาข้อจำกัดในห่วงโซ่การผลิตและโลจิสติกส์ระหว่างประเทศที่ยังมีแนวโน้มยืดเยื้อ รวมทั้งปัญหาการขาดแคลนแรงงานต่างด้าว ดังนี้ (๑) ปัญหาชะงักงันของห่วงโซ่การผลิตโลกเนื่องจากการบริหารจัดการตู้คอนเทนเนอร์ที่ส่งผลต่อต้นทุนค่าขนส่งสินค้าทางทะเล สะท้อนจากค่าระวางเรือที่ยังคงเพิ่มขึ้นในช่วงสองเดือนแรกของปี ๒๕๖๕ รวมทั้งปัญหาการขาดแคลนเชมิคอนดักเตอร์ ซึ่งหากยังคงมีความยืดเยื้อไปจนถึงช่วงครึ่งแรกของปี ๒๕๖๕ จะเป็นข้อจำกัดสำคัญต่อห่วงโซ่การผลิตทั่วโลกและการฟื้นตัวของภาคการส่งออกของไทย รวมทั้งเป็นความเสี่ยงที่จะสร้างแรงกดดันต่อต้นทุนการผลิตในระยะต่อไป และ(๒) การขาดแคลนแรงงานต่างด้าว พบว่าการนำเข้าแรงงานต่างชาตินั้นยังเป็นไปอย่างล่าช้า โดยข้อมูลสถานการณ์การจ้างแรงงานต่างด้าวของสำนัก

บริหารแรงงานต่างด้าว กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงานในเดือนธันวาคม ๒๕๖๔ ระบุว่า มีแรงงานต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตทำงานทั่วประเทศอย่างถูกกฎหมายจำนวนทั้งสิ้น ๒,๓๕๐,๖๗๗ คน เทียบกับ ๒,๕๑๒,๓๒๘ คน และ ๓,๐๐๕,๓๗๖ คนในเดือนเดียวกันของปี ๒๕๖๓ และ ๒๕๖๒ ตามลำดับ ภาวะตึงตัวของตลาดแรงงานดังกล่าวจะเป็นข้อจำกัดสำคัญของการฟื้นตัวของภาคการผลิตและภาคบริการ

๔) ความเสี่ยงจากความผันผวนของเศรษฐกิจและการเงินโลก ที่อาจส่งผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจและเสถียรภาพเศรษฐกิจไทย โดยมีเงื่อนไขความเสี่ยงต่อเศรษฐกิจโลกที่ จะต้องติดตามและ ประเมินสถานการณ์อย่างใกล้ชิด ประกอบ ด้วย (๑) ความไม่แน่นอนจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-๑๙ ท่ามกลางการกลายพันธุ์ของไวรัสที่ส่งผลให้การแพร่ระบาดเป็นไปอย่างรวดเร็วและอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของวัคซีนที่มีในปัจจุบัน (๒) การเร่งตัวขึ้นของแรงกดดันด้านเงินเฟ้อที่ส่งผลให้อัตราเงินเฟ้อในหลายประเทศเศรษฐกิจหลักเพิ่มสูงขึ้นกว่ากรอบเป้าหมายนโยบายการเงินอย่างต่อเนื่อง อาทิ สหรัฐฯ สหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย และเกาหลีใต้ ส่งผลให้ ธนาคารกลางประเทศสำคัญ ๆ มีแนวโน้มที่จะดำเนินนโยบายทางการเงินที่เข้มงวดมากขึ้น ในขณะที่การฟื้นตัวที่สำคัญของกลุ่มประเทศเศรษฐกิจตลาดเกิดใหม่และ

กลุ่มประเทศรายได้ต่ำทำให้ธนาคารกลางในหลายประเทศยังจำเป็นต้องดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายเพื่อสนับสนุนการฟื้นตัวของเศรษฐกิจต่อไป ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความผันผวนในตลาดเงิน ตลาดทุนและอัตราแลกเปลี่ยน รวมทั้งจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการชำระหนี้ ของประเทศกำลังพัฒนาและประเทศรายได้ต่ำที่มีสัดส่วนของหนี้ต่างประเทศสูงจนอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจได้ (๓) ความผันผวนในตลาดการเงินโลกและเงินทุนระหว่างประเทศเนื่องจากความเสี่ยงต่าง ๆ ทั้งความไม่แน่นอนของสถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสกลายพันธุ์

ที่จะส่งผลกระทบต่อความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนและการเคลื่อนย้ายเงินทุน รวมทั้งการปฏิรูปการกำกับดูแลธุรกิจของรัฐบาลจีนและการผิวนัดชำระหนี้ของบริษัทอสังหาริมทรัพย์ในจีนที่อาจทำให้เศรษฐกิจจีนชะลอตัวกว่าที่คาดและส่งผลต่อความผันผวนของราคาสินทรัพย์ (๔) ทิศทางการดำเนิน นโยบายของประเทศเศรษฐกิจหลัก โดยเฉพาะนโยบายการค้าระหว่างประเทศของสหรัฐฯ จีน รวมถึงจุดยืนของสหรัฐฯ จีน และได้เห็นในการเข้าร่วมความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Comprehensive and Progressive Agreement of Trans-Pacific Partnership: CPTPP) และ (๕) ความเสี่ยงด้านภูมิรัฐศาสตร์ ที่สำคัญประกอบด้วย ความขัดแย้งระหว่างรัสเซียและยูเครนและชาติพันธมิตร รวมถึงความขัดแย้งในตะวันออกกลางระหว่างอิหร่านและสหรัฐฯ และระหว่างกบฏในเยเมนและสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจสร้างความผันผวนให้กับเศรษฐกิจโลกและระดับราคาลงงาน

ที่มา : NESDC ECONOMIC REPORT (ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่สี่ ทั้งปี ๒๕๖๔ และแนวโน้มปี ๒๕๖๕), สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

ที่มา : สถานการณ์ความขัดแย้งระหว่าง รัสเซีย - ยูเครน, หลักทรัพย์จัดการกองทุนกรุงไทย (KTAM), ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

๑.๒ แนวโน้มเศรษฐกิจโลกปี ๒๕๖๕

ธนาคารโลก (World Bank) รายงานแนวโน้มทิศทางเศรษฐกิจโลก Global Economic Prospects โดยได้ปรับลดแนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกในปี ๒๕๖๕ ลงเหลือ ๔.๑% ซึ่งต่ำกว่าตัวเลขที่ทางธนาคารโลกเคยคาดการณ์ไว้เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๖๔ ที่คาดว่าเศรษฐกิจโลกจะเติบโตที่ ๔.๓% โดยระบุว่า การตัดสินใจลดอัตราการคาดการณ์ GDP โลกในครั้งนี้มีสาเหตุหลักมาจากสถานการณ์การระบาดของโควิดสายพันธุ์โอมิครอน ทำให้เกิดปัญหาติดขัดในระบบห่วงโซ่อุปทานทั่วโลก และความเป็นไปได้ที่รัฐบาลนานาประเทศจะไม่มีอยู่ในสถานะที่จะสามารถเบิกจ่ายเงินสำรองมาในการกระตุ้นเศรษฐกิจได้อย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันเมื่อมองเป็นรายประเทศ ธนาคารโลกคาดการณ์ว่าเศรษฐกิจสหรัฐฯจะเติบโต ๓.๗% ในปี ๒๕๖๕ ปรับลดลงจากคาดการณ์ที่ ๕.๖% จากปี ๒๕๖๔ ประเทศจีนที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ ๒ ของโลกจะมีอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจที่ ๕.๑๙ ลดลงจากระดับ ๘% จากปี ๒๕๖๔ และทิศทางเศรษฐกิจในกลุ่มยูโรโซนหรือกลุ่มประเทศที่ใช้สกุลเงินยูโรเป็นสกุลเงินหลักจะเติบโตได้ ๔.๒% ในปี ๒๕๖๕ ลดลงจากตัวเลขประมาณการเดิมที่คาดว่าจะเติบโตที่ระดับ ๕.๒% จากปี ๒๕๖๔

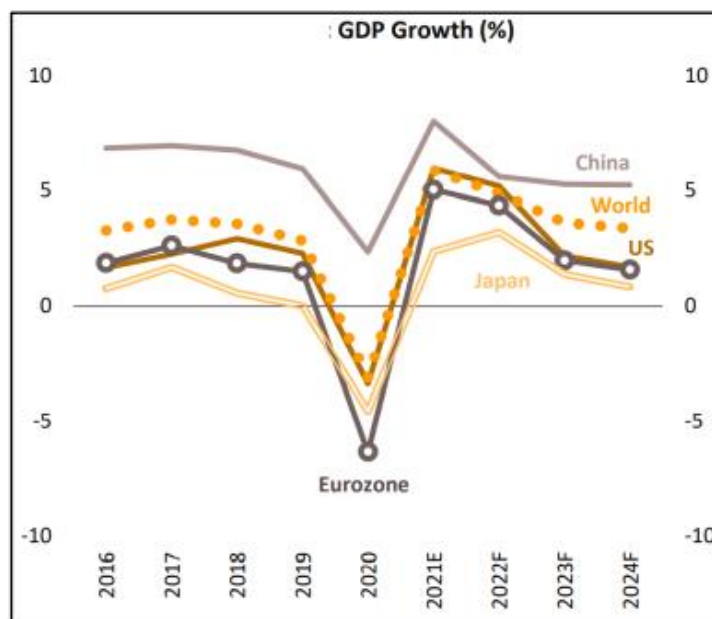
ธนาคารโลกคาดว่าเศรษฐกิจญี่ปุ่นจะเติบโตได้ ๒.๙๙ ในปี ๒๕๖๕ เพิ่มขึ้นจากประมาณการเดิมที่ ๑.๗% เมื่อปีก่อน ส่วนคาดการณ์ผลผลิตมวลรวมภายในประเทศของกลุ่มเศรษฐกิจเกิดใหม่ ธนาคารโลก คาดว่า จะเติบโตที่ระดับ ๔.๖% ลดลงจากประมาณการเดิมที่ ๖.๓% เมื่อปีที่ผ่านมา

ทั้งนี้ การระบาดใหญ่ของไวรัสโควิดซึ่งตรวจพบครั้งแรกในปี ๒๕๖๓ ทำให้เศรษฐกิจทั่วโลกในปีดังกล่าวหดตัวถึง ๓.๔% ก่อนที่จะฟื้นกลับมาได้ในปี ๒๕๖๔ หลังรัฐบาลและธนาคารกลางทั่วโลกอัดฉีดเงินเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบหนักจากโควิด และการจัดการในเรื่องของวัคซีนโควิดได้ดี ได้ช่วยให้เศรษฐกิจโลกฟื้นตัวขึ้นมาอย่างแข็งแกร่งเมื่อปีก่อน ก่อนที่สถานการณ์ทางเศรษฐกิจโลกจะมีแนวโน้มแย่อีกครั้งในปี ๒๕๖๕ เดวิด มัลพาส ประธานธนาคารโลก ได้เตือนว่า เศรษฐกิจโลกกำลังเผชิญกับปัจจัยท้าทายต่าง ๆ มากมายทั้งสถานการณ์การระบาดของโควิดกลายพันธุ์อย่างต่อเนื่อง ภาวะเงินเฟ้อ ความไม่แน่นอนด้านนโยบายการเงินการคลังในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย ซึ่งทั้งหมดนี้จะเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจในระยะนี้ด้วยเช่นกัน

ที่มา : Outbreaks, bottlenecks expected to slow global growth in '๒๒, By PAUL WISEMAN, January ๑๑, ๒๐๒๒

๑.๓ แนวโน้มเศรษฐกิจโลกปี ๒๕๖๕ - ๒๕๖๗

เศรษฐกิจโลกในระยะ ๓ ปี ข้างหน้ามีแนวโน้มขยายตัวเฉลี่ย ๔.๙ ต่อปีหลังจากที่อัตราการเติบโตอยู่ในระดับสูงในปี ๒๕๖๔ ที่ ๕.๙% จากมาตรการกระตุ้นขนาดใหญ่และการเปิดเมืองของประเทศชั้นนำของโลก แนวโน้มเศรษฐกิจยังฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป (รูปที่ ๑) ปัจจัยสนับสนุนมาจากกิจกรรมทางเศรษฐกิจของภาคเอกชน ทั้งการฟื้นตัวในภาคบริการและการขยายตัวต่อเนื่องในภาคการผลิต อันเป็นผลจากการฉีดวัคซีนที่แพร่หลายมากขึ้น การผ่อนคลายมาตรการควบคุมการระบาด และการทยอยเปิดเมืองในหลายประเทศ รวมถึงมาตรการการเงินการคลังที่ยังเอื้อต่อการเติบโตแม้จะทยอยลดลงจากช่วงวิกฤต

รูปที่ ๑ : แนวโน้มเศรษฐกิจโลกของประเทศชั้นนำ ๒๕๖๕ – ๒๕๖๗

อย่างไรก็ดี ความเสี่ยงและความไม่แน่นอนยังคงมีอยู่ อาทิ การกลายพันธุ์ของ COVID-๑๙ ประสิทธิภาพของวัคซีน และภาวะคอขวดของอุปทานภาคการผลิตที่อาจยืดเยื้อไปจนถึงปี ๒๕๖๕ นอกจากนี้ การปรับนโยบายการเงินให้เป็นปกติ (Policy normalization) โดยการทยอยขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบายเพื่อลดแรงกดดันเงินเฟ้อจะส่งผลให้ต้นทุนการดำเนินธุรกิจเพิ่มขึ้นในระยะต่อไป โดยมีแนวโน้มเศรษฐกิจประเทศสำคัญ ๆ ดังนี้

๑) เศรษฐกิจสหรัฐอเมริกา คาดว่าจะขยายตัวเฉลี่ย ๓.๐% ต่อปี เทียบกับที่เติบโต ๖.๐% ในปี ๒๕๖๔ ในขณะที่เดียวกันธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์ว่าเศรษฐกิจสหรัฐฯ จะเติบโต ๓.๗% ในปี ๒๕๖๕ ปรับลดลงจากคาดการณ์ที่ ๕.๖% จากปี ๒๕๖๔

แม้อัตราการเติบโตจะชะลอลงภายหลัง ผลบวกจากแรงกระตุ้นทางการเงินการคลังและการเปิดเมืองเริ่มเฟลาลง แต่เศรษฐกิจยังมีแนวโน้มขยายตัวต่อเนื่อง ปัจจัยบวกจากการฟื้นตัวอย่างชัดเจนของตลาดแรงงานสะท้อนจากอัตราการว่างงานลดลงสู่ระดับ ๔.๒% ในเดือนพฤศจิกายน จาก ๑๔.๘% ในเดือนเมษายน ๒๕๖๓ ส่งผลให้รายได้และการใช้จ่ายของผู้บริโภคปรับตัวขึ้น สำหรับภาคธุรกิจเริ่มขยายการลงทุนตามการฟื้นตัวของอุปสงค์ในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงผลการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานมูลค่า ๑.๒ ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ในช่วงปี ๒๕๖๕ - ๒๕๗๒ นอกจากนี้การกำหนดอัตราภาษีนิติบุคคลขั้นต่ำทั่วโลก (Global minimum tax) ซึ่งจะนำมาใช้ในปี ๒๕๖๖ อาจทำให้เกิดการ reshoring กลับสู่สำนักงานใหญ่ในสหรัฐฯ มากขึ้นส่วนความขัดแย้งกับจีนคาดว่าจะยังมีต่อเนื่อง แต่การหากลุ่มพันธมิตรทางธุรกิจจะเข้มข้นขึ้นผ่านโครงการ Build Back Better World ของสหรัฐฯ เพื่อแข่งขันกับ Belt and Road Initiative ของจีน ซึ่งอาจเกิดการแบ่งกลุ่มของห่วงโซ่มูลค่าระหว่าง สหรัฐฯ และจีนที่ ชัดเจนมากขึ้น สำหรับทิศทางนโยบายการเงินเฟดเริ่มปรับลดการผ่อนคลายทางการเงินผ่าน (E ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๖๔ และมีแนวโน้มปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยในปี ๒๕๖๕ อย่างไรก็ดี จาก Dot Plots ของเฟดชี้ให้เห็นว่าดอกเบี้ยนโยบายของสหรัฐฯ ในปี ๒๕๖๗จะยังคงต่ำกว่าระดับที่เฟดคาดการณ์ในระยะข้างหน้า (Longer run) ที่ ๒.๕% ซึ่งสะท้อนนโยบายการเงินที่ยังเอื้อต่อการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ

๒) เศรษฐกิจยูโรโซน คาดว่าจะขยายตัวเฉลี่ย ๒.๖% ต่อปีเทียบกับที่ขยายตัว ๕.๐% ในปี ๒๕๖๔ ในขณะที่ธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์ว่าเศรษฐกิจกลุ่มยูโรโซนหรือกลุ่มประเทศที่ใช้สกุลเงินยูโรเป็นสกุลเงินหลักจะเติบโตได้ ๔.๒% ในปี ๒๕๖๕ ลดลงจากตัวเลขประมาณการเดิมที่คาดว่าจะเติบโตที่ระดับ ๕.๒% จากปี ๒๕๖๔ แรงหนุนสำคัญจากการบริโภค การลงทุน และการท่องเที่ยว ด้านการบริโภคมีแนวโน้มเติบโตตามการฟื้นตัวของตลาดแรงงานและกำลังซื้อจากเงินออมที่สะสมไว้ในช่วง COVID-๑๙ แพร่ระบาด ส่วนการลงทุนมีเงินช่วยเหลือจาก EU Recovery Fund ที่ทยอยเบิกจ่ายและเป็นหนึ่งในแผนการลงทุนของหลายประเทศซึ่งเน้นการสร้างงาน โครงการดังกล่าวคาดว่าจะช่วยกระตุ้น GDP ได้ราว ๐.๗ - ๑.๐% ต่อปี ขณะที่ภาคท่องเที่ยวมีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น ซึ่งจะช่วยหนุนเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศตอนใต้เช่น อิตาลี สเปน ฝรั่งเศส นอกจากนี้อัตราดอกเบี้ยยังมีแนวโน้มอยู่ในระดับต่ำอย่างน้อยจนถึงสิ้นปี ๒๕๖๕ ประกอบกับมาตรการผ่อนคลายทางการเงินที่ยังช่วยเสริมสภาพคล่องต่อเนื่อง ถึงแม้ว่าจะไม่มากเหมือนช่วงวิกฤตโควิด หลังจากการเข้าซื้อพันธบัตรภายใต้โครงการ Pandemic Emergency Purchase Programme (PEPP) วงเงิน ๑.๓๕ ล้านล้านยูโร มีแนวโน้มหมดลงในช่วงต้นปี ๒๕๖๕ สำหรับประเด็นที่อาจกดดันเศรษฐกิจยูโรโซน ได้แก่ การขาดแคลนเชมิคอนดักเตอร์ที่กระทบต่อภาคการผลิตและการส่งออกแม้อาจคลายลงข้างในช่วงครึ่งหลังของปี ๒๕๖๕ การกลับมากำหนดกฎระเบียบด้านการคลังในช่วงปี ๒๕๖๖ โดยกำหนดเพดานหนี้ไม่เกิน ๖๐% ของ GDP และการขาดดุลการคลังไม่เกิน ๓% ของ GDP อาจจำกัดแผนลงทุนเพิ่มเติมของรัฐบาลในประเทศที่มีปัญหาภาคการคลัง สำหรับแนวคิดด้านเศรษฐกิจเพื่อสิ่งแวดล้อมที่เร่งตัวขึ้นทั่วโลกโดยเฉพาะในยุโรป ทำให้เกิดการรณรงค์ใช้พลังงานสะอาดที่ยังผลิตได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการและลดการลงทุนในพลังงานฟอสซิล เมื่อประกอบกับการทยอยเปิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจอาจส่งผลต่อการขาดแคลนพลังงานและเงินเพื่อเพิ่มขึ้นในระยะสั้น

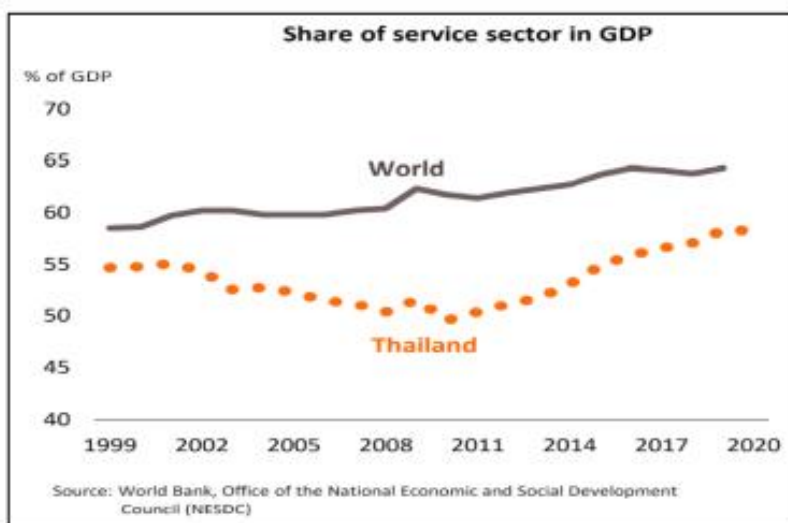
๓) เศรษฐกิจญี่ปุ่น มีแนวโน้มขยายตัวเฉลี่ย ๑.๘๙% ต่อปี จากที่เติบโต ๒.๔% ในปี ๒๕๖๔ ซึ่งทางธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์ว่าญี่ปุ่นจะเติบโตได้ ๒.๙% ในปี ๒๕๖๕ เพิ่มขึ้นจากประมาณการเดิมที่ ๑.๗๙% จากปี ๒๕๖๔ ปัจจัยหนุนจาก (๑) การส่งออกสินค้ามีแนวโน้มขยายตัวตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจและการค้าโลก (๒) การขยายการลงทุนเพื่อรองรับการขยายตัวของการส่งออกและการลงทุนด้านเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อรับมือกับปัญหาขาดแคลนแรงงานในอนาคต ส่วนธุรกิจที่เกี่ยวกับภาคท่องเที่ยวจะทยอยฟื้นตัวจากอานิสงส์ของมาตรการ "Go To Travel" และการเริ่มทยอยเปิดประเทศ (๓) การบริโภคภาคครัวเรือนมีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น จากตลาดแรงงานที่แข็งแกร่งขึ้น สะท้อนจากอัตราการว่างงานอยู่ในระดับต่ำที่ ๒.๘% ในเดือนตุลาคม ๒๕๖๔ และ (๔) มาตรการกระตุ้นอื่น ๆ อาทิ งบประมาณเพิ่มเติม ๓๐ ล้านล้านเยนหรือราว ๕.๖% ต่อ GDP เพื่อเยียวยาผลกระทบของ COVID-๑๙ และฟื้นฟูเศรษฐกิจ ขณะเดียวกันรัฐบาลยังผลักดัน แนวคิด "ทุนนิยมใหม่ (New Capitalism)" ที่มุ่งกระจายการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรมเช่น การเก็บภาษีจากกลุ่มผู้มีรายได้สูง การปรับเพิ่มค่าจ้าง และการส่งเสริมการลงทุนในส่วนภูมิภาคด้านธนาคารกลางญี่ปุ่น (BOJ) มีแนวโน้มดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลายต่อเนื่องทั้งอัตราดอกเบี้ยติดลบ การควบคุมเส้นอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล และการผ่อนคลายเชิงปริมาณ ทั้งนี้ การฟื้นตัวยังคงเป็นไปอย่างช้า ๆ สะท้อนจากอัตราการออมของครัวเรือนยังอยู่ในระดับสูงท่ามกลางความเสี่ยงจาก Deflationary mindset ที่ส่งผลให้การใช้ภายในประเทศยังเป็นไปอย่างระมัดระวังและมีแนวโน้มเติบโตต่ำ

๔) เศรษฐกิจจีน คาดว่าจะขยายตัวเฉลี่ย ๕.๔% ต่อปี ชะลอลงจาก ๘.๐% ในปี ๒๕๖๔ ในด้านการคาดการณ์ของธนาคารโลก (World Bank) คาดการณ์ว่าจีนที่มีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับ ๒ ของโลกจะมีอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจที่ ๕.๑๙ ลดลงจากระดับ ๘.๙ จากปี ๒๕๖๔ โดยปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจมาจากการที่รัฐบาลเริ่มหันมาให้ความสำคัญกับการเติบโตในระยะยาว โดยเพิ่มความเข้มงวดกับภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเก็งกำไรและการผูกขาด รวมถึงภาคอสังหาริมทรัพย์ อีกทั้งยังใช้นโยบาย Zero – Covid ซึ่งทำให้การเปิดประเทศล่าช้า สำหรับปัจจัยขับเคลื่อนการเติบโตในช่วง ๓ ปี ข้างหน้ามาจาก (๑) การส่งออกและภาคการผลิตที่เกี่ยวข้องตามการทยอยฟื้นตัวของเศรษฐกิจและการค้าโลก ผสมกับความได้เปรียบจากการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยี รวมทั้งผลบวกจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ อาทิ RCEP และ CPTPP (๒) การบริโภคภาคครัวเรือนมีแนวโน้มเติบโตตามการฟื้นตัวของตลาดแรงงาน ผสมกับนโยบาย Common Prosperity ที่มุ่งเน้นเรื่องการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม อาทิ มาตรการสนับสนุนการจ้างงานผ่านกิจการขนาดย่อมและลดภาระค่าใช้จ่ายของผู้มีรายได้น้อย (๓) นโยบายหนุ่การลงทุนที่เกี่ยวข้องกับนวัตกรรมทางเทคโนโลยี การคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน และนโยบายพึ่งพาตนเองโดยสร้างห่วงโซ่อุปทานที่เชื่อมโยงกับผู้ผลิตในจีนเพื่อลดความเสี่ยงจากภาวะการผลิตชะงักงัน (๔) การส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศผ่านนโยบายพึ่งพาการเติบโตจากเศรษฐกิจในประเทศมากขึ้น (Inward looking policy) ซึ่งจะช่วยบรรเทาผลกระทบจากความผันผวนของเศรษฐกิจโลก และความเสี่ยงจากการระบาดของ COVID-๑๙ และ (๕) ด้านนโยบายการเงินการคลังทางการเงินจะใช้แนวทาง "Cross-cyclical approach" โดยทยอยใช้เครื่องมือทางการเงินและการคลังอย่างค่อยเป็นค่อยไปและคำนึงถึงผลกระทบต่อเศรษฐกิจในระยะยาว เช่น มาตรการแบบเจาะจงเป้าหมายเพื่อผลักดันการเติบโตของภาคเศรษฐกิจจริง ปัจจัยเหล่านี้คาดว่าจะส่งผลให้การฟื้นตัวของเศรษฐกิจจีนมีความต่อเนื่องแม้ว่าจะชะลอตัวลงจากช่วงก่อนหน้านี้

การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของเศรษฐกิจโลก มีผลต่อทิศทางธุรกิจ/อุตสาหกรรม ในระยะข้างหน้า

๑) เศรษฐกิจโลกมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างจากการพึ่งพาภาคอุตสาหกรรมการผลิตไปสู่ภาคบริการมากขึ้น ส่งผลให้ภาคบริการมีความสำคัญเพิ่มขึ้นในการขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจสะท้อนจากสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเป็น ๖๔.๓๙ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (GDP) โลกในปี ๒๕๖๒ เทียบกับ ๖๐.๔% ปี ๒๕๕๑ โดยประเทศพัฒนาแล้ว เช่น สหรัฐฯ และอังกฤษ มีสัดส่วนภาคบริการสูงเฉลี่ย ๗๕% ของ GDP นำโดยธุรกิจบริการสมัยใหม่ (Modern services) ขณะที่สัดส่วนภาคบริการของไทยอยู่ที่ระดับ ๕๘.๓% ในปี ๒๕๖๓ เพิ่มขึ้นจาก ๕๐.๔๙ ปี ๒๕๕๑ (รูปที่ ๒) นำโดยธุรกิจบริการแบบดั้งเดิม (Traditional services) ซึ่งมีมูลค่าเพิ่มน้อย เช่น ภาคท่องเที่ยว การค้า โรงแรมและภัตตาคาร ส่วน Modern services ซึ่งสร้างมูลค่าเพิ่มได้มากกว่านั้นมีสัดส่วนเพียง ๑๔% ของ GDP และกระจุกตัวในธุรกิจการเงินและโทรคมนาคมเป็นหลัก ในระยะข้างหน้าสัดส่วนภาคบริการของไทยยังมีโอกาสปรับตัวสูงขึ้น ผลจากธุรกิจภาคบริการหันมาใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่พัฒนานวัตกรรมในภาคบริการมากขึ้น ขณะที่ภาคอุตสาหกรรมหันมาเน้นการใช้นวัตกรรมด้านบริการเพิ่มมูลค่าและสร้างความแตกต่างให้ตัวสินค้า (Servicification) เช่น บริการด้านออกแบบและให้คำปรึกษาโดยใช้เทคโนโลยีด้าน Artificial intelligence และ Big data ช่วยเพิ่มยอดขายและออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภคได้ตรงจุดมากขึ้น ส่งผลให้ภาคบริการจะมีบทบาทมากขึ้นในห่วงโซ่การผลิตของไทยอย่างไรก็ตาม การเพิ่มสัดส่วนภาคบริการต่อ GDP ของไทยให้อยู่ในระดับเทียบเคียงกับประเทศพัฒนาแล้วอาจทำได้ช้าผลจาก (๑) การแพร่ระบาดของ

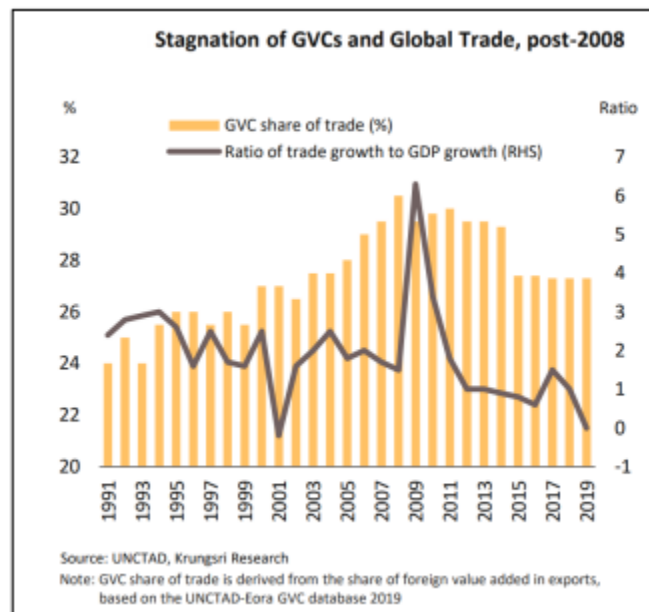
COVID - ๑๙ ทำให้ธุรกิจ/อุตสาหกรรมกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับภาคบริการ อาทิ โรงแรม ร้านอาหาร อสังหาริมทรัพย์ และภาคก่อสร้างซบเซา และ (๒) ไทยมีกฎระเบียบและนโยบายที่เป็นอุปสรรคต่อการลงทุนจากต่างชาติในภาคบริการค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว สะท้อนจากดัชนีข้อจำกัดการประกอบกิจการภาคบริการ (Services Trade Restriction Index: World Bank) ล่าสุดปี ๒๕๖๓พบว่าไทยมีค่าดัชนีฯ อยู่ในอันดับที่ ๔๖ จาก ๔๘ ประเทศ แสดงถึงข้อจำกัดในการเข้ามาดำเนินธุรกิจภาคบริการของผู้ประกอบการรายใหม่ค่อนข้างสูง การเข้ามาของทุนและเทคโนโลยีจากต่างชาติจึงทำได้จำกัด นับเป็นปัจจัยท้าทายของภาคธุรกิจ/อุตสาหกรรมไทยที่ต้องปรับตัวยกระดับภาคบริการสู่ Modern services ท่ามกลางภาวะเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างช้า ๆ

รูปที่ ๒ : สัดส่วนภาคบริการในผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศไทยเทียบกับโลก

๒) **ห่วงโซ่มูลค่าโลกหดสั้นลง เพิ่มแรงกดดันด้านการแข่งขัน** ทิศทางการกีดกันทางการค้าที่ยังมีต่อเนื่อง และการหันมาพึ่งพาตนเองของประเทศมหาอำนาจโดยแข่งขันกันพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ในอุตสาหกรรมต้นน้ำของตน ลอดจนผลจากการแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ ที่ทำให้เกิดการหยุดชะงักในห่วงโซ่การผลิต เช่น กรณีที่โรงงานประกอบรถยนต์หลายแห่งต้องหยุดผลิตชั่วคราวจากปัญหาการขาดแคลนชิป เหตุเหล่านี้ นับเป็นปัจจัยเสี่ยงที่เร่งให้ผู้ประกอบการหันมาพึ่งพาแหล่งวัตถุดิบในภูมิภาคเดียวกันมากขึ้น ทำให้ห่วงโซ่มูลค่าโลกมีทิศทางหดสั้นลงเร็วขึ้น และกดดันให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นจากช่องทางการค้าที่แคบลง (รูปที่ ๓) กลุ่มประเทศที่ยังมีโอกาสทางการค้าส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่เน้นการผลิตสินค้าต้นน้ำ (ส่วนเริ่มต้นที่เป็นฐานการผลิต) หรือปลายน้ำ (ส่วนสุดท้ายของขั้นตอนการผลิต) ที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงบนห่วงโซ่มูลค่าโลก ได้แก่ สหรัฐฯ ยุโรป และจีน (World Bank, ๒๐๒๐) ส่วนประเทศที่ยังเน้นผลิตในส่วนกลางน้ำ ซึ่งมักเป็นการรับจ้างประกอบสินค้าในบางอุตสาหกรรม เช่น อิเล็กทรอนิกส์คอมพิวเตอร์ และรถยนต์ จะสร้างมูลค่าเพิ่มได้น้อยลงจากการแข่งขันที่สูงขึ้น ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกลุ่มหลังนี้ จึงต้องปรับตัวโดยเปลี่ยนตำแหน่งยืนบนห่วงโซ่อุปทานโลกไปสู่ การผลิตในส่วนต้นน้ำหรือปลายน้ำมากขึ้น จากการประเมินของวิจัยกรุงศรีพบว่าอุตสาหกรรมสำคัญของไทยที่ควรขยับไปต้นน้ำมากขึ้นเช่น รถยนต์ คอมพิวเตอร์ ปีโตรเลียม เป็นต้น ส่วนอุตสาหกรรมที่ควรมุ่งผลิตสินค้า

ปลายน้ำมากขึ้นเช่น อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมเครื่องจักร เป็นต้น (รูปที่ ๔) โดยควรเน้นใช้ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างพันธมิตรกับประเทศที่มีศักยภาพในการแข่งขันสูงบนเวทีโลก เพื่อให้อุตสาหกรรมข้างต้นของไทยสามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม และรักษาตำแหน่งบนห่วงโซ่อุปทานของโลกได้อย่างยั่งยืน

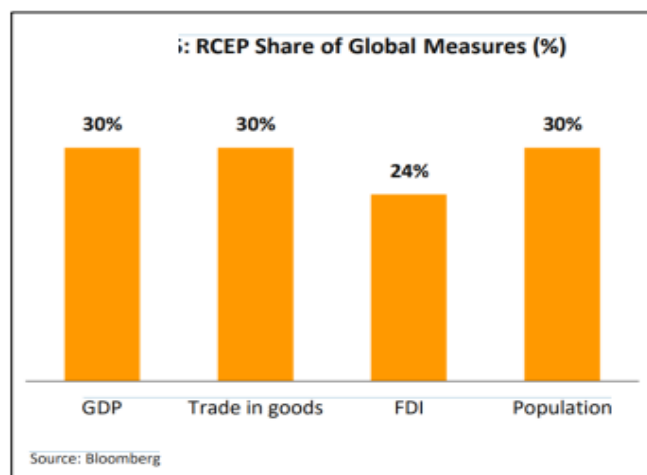

รูปที่ ๓ : การหยุดชะงักในห่วงโซ่อุปทานการผลิต

รูปที่ ๔ : อุตสาหกรรมสำคัญของไทยที่ควรขยับไปต้นน้ำหรือปลายน้ำ

๓) การรวมกลุ่มการค้าโลกมุ่งสู่การสร้างพันธมิตรภายในภูมิภาคเดียวกัน (Regional trade blocs) มากขึ้น การรวมกลุ่มล่าสุดที่กำลังเกิดขึ้น ได้แก่ ความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจภาคพื้นแปซิฟิก (Comprehensive and Progressive Agreement of Trans-Pacific Partnership: CPTPP) และความตกลงหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาค (Regional Comprehensive Economic Partnership: RCEP) โดย CPTPP มีสมาชิก ๑๑ ประเทศ ได้แก่ ญี่ปุ่น แคนาดา เม็กซิโก เปรู ชิลี ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน และเวียดนาม ซึ่งไทยยังไม่มียุทธศาสตร์ชัดเจนที่จะเข้าร่วม จากข้อกังวลด้านสิทธิคุ้มครองการผูกขาดที่อาจทำให้ไทยเสียเปรียบโดยเฉพาะอุตสาหกรรมเกษตรและยา ขณะที่ RCEP ประกอบด้วยสมาชิกอาเซียน ๑๐ ประเทศ และประเทศคู่ค้าอาเซียน Figure ๕: RCEP Share of Global Measures (%) ๓๐% ๓๐% ๒๔% ๓๐% GDP Trade in goods FDI Population Source: Bloomberg อีก ๕ ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย จีน ญี่ปุ่น นิวซีแลนด์และเกาหลีใต้ ซึ่งได้มีการลงสัตยาบันครบจำนวนตามเงื่อนไขทำให้ RCEP มีผลบังคับใช้ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๕ โดยสมาชิก RCEP จะลดภาษีสินค้าเป็นศูนย์เฉลี่ย ๙๐% ของรายการสินค้า (ทยอยลดภาษีภายใน ๑๐-๒๐ ปีตามความพร้อมของแต่ละประเทศ) วิจัยกรุงศรีประเมินว่าไทยน่าจะได้ประโยชน์จากการเข้าร่วม RCEP ในกลุ่มผลไม้สดและแปรรูป สินค้าประมง ยางพารา ผลิตภัณฑ์ยางรถยนต์และส่วนประกอบพลาสติก เคมีภัณฑ์ ชิ้นส่วนอุปกรณ์ไฟฟ้าและคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ แม้ผลประโยชน์โดยรวมจากการลดภาษีอาจมีไม่มาก เนื่องจากประเทศสมาชิก RCEP ต่างมีข้อตกลงการค้าเสรีกับไทยอยู่ก่อนแล้ว แต่ในระยะยาว RCEP จะเสริมสร้างความมั่นคงให้กับห่วงโซ่อุปทานของไทยภายในภูมิภาคสำหรับอุตสาหกรรมที่ไทยมีฐานการผลิตที่แข็งแกร่งอยู่แล้วโดยเฉพาะรถยนต์และส่วนประกอบปิโตรเคมีและพลาสติก นอกจากนี้ มูลค่าตลาดของ RCEP ที่มีขนาดใหญ่ยังช่วยสร้างความได้เปรียบให้กับสมาชิกในการเชื่อมโยงเศรษฐกิจเข้ากับห่วงโซ่อุปทานของโลก (Global supply chain) ในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า (รูปที่ ๕)

รูปที่ ๕ : RCEP Share of Global Measures (%)

ที่มา : แนวโน้มธุรกิจและอุตสาหกรรมไทย ปี ๒๕๖๕ – ๒๕๖๗ มกราคม ๒๕๖๕, วิจัยกรุงศรี

ที่มา : Outbreaks, bottlenecks expected to slow global growth in '๒๒, By PAUL WISEMAN, January ๑๑, ๒๐๒๒

ก ๑.๒ ภาคอุตสาหกรรมของประเทศไทย

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ ที่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจทั่วโลกและกระทบสู่ภาคอุตสาหกรรม มีหลายหน่วยงานได้ทำการวิเคราะห์ถึงแนวโน้มการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมต่าง ๆ จากผลกระทบของ COVID-๑๙ ทั้งสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม TMB Analytics ศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ศูนย์วิจัยกสิกรไทย และธนาคารไทยพาณิชย์ ซึ่งแต่ละหน่วยงานให้ความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ อุตสาหกรรมในไทยจะใช้เวลาในการฟื้นตัวจากผลกระทบของ COVID-๑๙ แตกต่างกันไปตามระดับของผลกระทบและบางอุตสาหกรรมอาจเผชิญโจทย์เฉพาะอื่นร่วมด้วย เช่น การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ผลการสงครามการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและจีน หรือภาวะอุปทานส่วนเกิน เป็นต้น โดยแม้ว่าหลายอุตสาหกรรมจะสามารถพลิกฟื้นเป็นบวกได้ในปี ๒๕๖๔ จากฐานที่ต่ำในปี ๒๕๖๓ แต่ส่วนใหญ่แล้วขนาดของแต่ละอุตสาหกรรมจะยังไม่กลับไปสู่ระดับก่อน COVID-๑๙ ในปี ๒๕๖๒ การฟื้นตัวหลังคลายมาตรการปิดเมืองหรือล็อกดาวน์สามารถพิจารณาได้จาก ๒ ปัจจัยหลัก ได้แก่ ๑. ความน่าจะเป็นในการทยอยปลดล็อกทั้งตลาดในประเทศและตลาดส่งออกของแต่ละธุรกิจ รวมถึงความจำเป็นของลักษณะสินค้าต่อการดำรงชีวิตประจำวันของผู้บริโภค และ ๒. ปัจจัยเสี่ยงด้านโครงสร้างธุรกิจที่มีอยู่เดิมและมีแนวโน้มจะได้รับผลกระทบอย่างหนักแม้ปลดล็อกดาวน์ไปแล้ว ซึ่งแนวโน้มการฟื้นตัวของแต่ละธุรกิจหลังปลดล็อกดาวน์สามารถแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่มการฟื้นตัวดังนี้

ฟื้นแบบ V – Shape (3 – 6 เดือน) 	ฟื้นแบบ U – Shape (6 - 9 เดือน) 	ฟื้นแบบ L – Shape (มากกว่า 9 เดือน)
สินค้าอุปโภค - บริโภค	อาหารและเครื่องดื่ม	โรงแรม/ร้านอาหาร
บรรจุภัณฑ์กระดาษ	เคมีภัณฑ์	อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกรูปแบบ
โรงพยาบาล/คลินิก	พลังงาน	ธุรกิจการบิน
เภสัชภัณฑ์	เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์	ธุรกิจบันเทิงและการกีฬา
ฟาร์มเลี้ยงสัตว์	เครื่องจักรกลและชิ้นส่วน	ยานยนต์และชิ้นส่วน
อาหารสัตว์	การขนส่งทางบก/ทางเรือ	อสังหาริมทรัพย์กลุ่มที่อยู่อาศัย
ไอทีและการสื่อสาร	การบริการธุรกิจ	เฟอร์นิเจอร์
ธุรกิจคลังสินค้า	ธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง	สินค้าแฟชั่น
อุตสาหกรรมหลักในไทยจะใช้เวลาในการฟื้นตัวต่างกัน ตามระดับผลกระทบของโควิด-19 ที่จุดกำลังซื้อของครัวเรือนและรายได้สุทธิของภาคธุรกิจ และในบางอุตสาหกรรมอาจเผชิญโจทย์เฉพาะอื่นด้วย		เหล็ก
		ยางพารา

รูปที่ ๖ : การฟื้นตัวของภาคอุตสาหกรรมหลัง COVID-๑๙

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, TMB Analytics ประเมิน ณ วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๓, ศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ณ วันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๖๓, ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ฉบับที่ ๓๑๕๓ ณ วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๖๓, ธนาคารไทยพาณิชย์ ณ วันที่ พฤษภาคม ๒๕๖๓

- **การฟื้นตัวแบบ V-Shape** (ภายใน ๓ เดือน) เป็นกลุ่มสินค้าจำเป็นและส่วนใหญ่พึ่งพิงตลาดในประเทศ ได้แก่ สินค้าอุปโภคบริโภค บรรจุภัณฑ์ โรงพยาบาล/คลินิก เกษษณภัณฑ์ ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ อาหารสัตว์ ไอทีและการสื่อสาร รวมถึงธุรกิจคลังสินค้า

- **การฟื้นตัวแบบ U-Shape** (ในช่วง ๓-๖ เดือน) เป็นกลุ่มธุรกิจที่ได้รับผลดีจากการทยอยปลดล็อกดาว์นของตลาดในประเทศและตลาดส่งออก ได้แก่ อาหารและเครื่องดื่ม เคมีภัณฑ์ พลังงานเครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องจักรกลและชิ้นส่วน การขนส่งผู้โดยสารและสินค้าทางบกและทางเรือ การบริการธุรกิจ และธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง

- **การฟื้นตัวแบบ L-Shape** (มากกว่า ๖ เดือน) เป็นกลุ่มที่แม้จะคลายล็อกดาว์นแล้วแต่ผลกระทบจาก COVID-๑๙ ยังคงมีอยู่ และยังมีปัจจัยเสี่ยงจากโครงสร้างภายในธุรกิจ ได้แก่ โรงแรม ร้านอาหาร อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทุกรูปแบบ ธุรกิจการบิน ธุรกิจบันเทิงและการกีฬา ยานยนต์และชิ้นส่วน อสังหาริมทรัพย์กลุ่มที่อยู่อาศัย เพอร์นิเจอร์ สินค้าแฟชั่น เหล็ก และยางพารา ซึ่งคาดว่ากลุ่มนี้จะต้องใช้เวลาในการฟื้นตัว แม้ว่าจะมีการปลดล็อกดาว์นแล้วแต่ยังคงได้ผลกระทบจาก COVID-๑๙ จากมาตรการรัฐและพฤติกรรมปกติใหม่ (New Normal) ของผู้คนเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดและติดเชื้อ

จะเห็นได้ว่าจากผลกระทบของ COVID-๑๙ และภาวะเศรษฐกิจถดถอยทำให้การเติบโตของภาคอุตสาหกรรมปรับตัวลดลงอย่างมากในปี ๒๕๖๓ อย่างไรก็ตามจากการประเมินของหลายภาคส่วน ได้แก่ ศูนย์วิจัยของธนาคารกรุงศรีอยุธยา และสำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้มีการประเมินถึงแนวโน้มการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในระยะ ๓ ปีข้างหน้า (๒๕๖๔-๒๕๖๖) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตารางที่ ๑ แนวโน้มของอุตสาหกรรมต่าง ๆ

#	อุตสาหกรรม	คาดการณ์	
		2563	2564 - 2566
1	อุตสาหกรรมอาหาร		
	1.1 น้ำตาล	-43%	6.0-7.0%
	1.2 ไก่แช่เย็น/แช่แข็ง และแปรรูป	2.3%	4.0-5.0%
	1.3 ปลากระป๋อง	12.0-15.0%	5.0-6.0%
2	อุตสาหกรรมพลังงาน		
	2.1 น้ำมัน	-11.6%	2.8-3.3%
	2.2 เอทานอล	-6.4%	2.3-3.5%
	2.3 ไบโอดีเซล	7.0%	6.0-9.0%
3	อุตสาหกรรมยานยนต์		
	3.1 รถยนต์	-(32-33) %	3.0-4.0%
	3.2 จักรยานยนต์	-(14-15) %	3.0-4.0%
4	อุตสาหกรรมปิโตรเคมี	-2.4%	1.5-3.5%
5	ด้านสุขภาพ		
	5.1 เครื่องมือแพทย์	3.0%	7.5%
	5.2 ยาแผนปัจจุบัน	2.0-3.0%	3.5-4.5%
6	อุตสาหกรรม E&E		
	6.1 ฮาร์ดดิสก์ไดรฟ์	-(1.0-2.0) %	2.0-3.0%
	6.2 แผงวงจร IC	-(4.0-5.0) %	3.0-4.0%
	6.3 เครื่องใช้ไฟฟ้า	-(3.0-4.0) %	3.0-4.0%
7	ธุรกิจก่อสร้าง	5.0% ภาครัฐ -3.0% เอกชน	6.0-7.0% ภาครัฐ 1.0-2.5% เอกชน
8	หุ่นยนต์	N/A	50% (2565) (ผู้ผลิตที่ใช้ระบบอัตโนมัติ)

ที่มา: Krungsri Research, มกราคม ๒๕๖๔ และ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, มกราคม ๒๕๖๔

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นว่าเกือบทุกอุตสาหกรรมมีแนวโน้มการปรับตัวลดลงในปี ๒๕๖๓ เนื่องมาจากวิกฤติการแพร่ระบาดของ COVID-๑๙ แต่ทั้งนี้ ยังมีอุตสาหกรรมที่มีความแข็งแกร่งที่ยังมีการขยายตัว ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร และ อุตสาหกรรมด้านสุขภาพ เนื่องจากในภาวะวิกฤติของ COVID-๑๙ นั้น ทั้งอาหาร ยา วัคซีน และเครื่องมือแพทย์ ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นที่ต้องการในตลาด ในส่วนของอุตสาหกรรมอาหารนั้นประเทศไทยมีความได้เปรียบเนื่องจากมีวัตถุดิบที่หลากหลายและมีมาตรฐานการผลิตในระดับสากล ส่วนอุตสาหกรรมทางการแพทย์ก็เป็นอุตสาหกรรมที่ประเทศไทยมีศักยภาพ

ยิ่งในสถานการณ์ที่เครื่องมือแพทย์ในตลาดโลกขาดแคลน จึงเป็นโอกาสแก่ผู้ผลิตเครื่องมือแพทย์ในประเทศไทย ดังนั้น อุตสาหกรรมทั้งสองจึงมีแนวโน้มการเติบโตที่ดีในอีก ๓ ปีข้างหน้า แต่ทั้งนี้ก็ควรมีการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่าง ๆ มาช่วยในการผลิต และพัฒนาผลิตภัณฑ์ เพื่อส่งเสริมให้อุตสาหกรรมสามารถเติบโตอย่างแข็งแกร่งต่อไป

ในส่วนของอุตสาหกรรมพลังงาน โดยเฉพาะเชื้อเพลิงนั้นมีการหดตัวลง เนื่องมาจากการมาตรการปิดเมือง ทำให้การคมนาคมลดน้อยลง อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าเชื้อเพลิงจากชีวภาพอย่างไบโอดีเซลมีการขยายตัวมากขึ้น ซึ่งมาจากมาตรการส่งเสริมการใช้ไบโอดีเซลของรัฐบาล ถึงแม้ในระยะสั้นอีก ๓ ปีข้างหน้า แนวโน้มการใช้พลังงานเชื้อเพลิงต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นตามการฟื้นตัวหลัง COVID-๑๙ แต่อย่างไรก็ตามจากแนวโน้มตลาดโลกที่หันมาใช้รถยนต์พลังงานไฟฟ้ากันมากขึ้น อาจส่งผลกระทบต่อความต้องการน้ำมันเชื้อเพลิงในอนาคต

อุตสาหกรรมยานยนต์ หดตัวลงอย่างมากในปี ๒๕๖๓ จากวิกฤติ COVID-๑๙ ที่ส่งผลกระทบอย่างหนักต่อภาคเศรษฐกิจทำให้กำลังซื้อหดหาย ถึงแม้ในระยะสั้นอีก ๓ ปีข้างหน้า แนวโน้มการขยายตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์จะเพิ่มขึ้นตามการฟื้นตัวหลัง COVID-๑๙ แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันตลาดโลกหันมาใช้รถยนต์พลังงานไฟฟ้ากันมากขึ้น บางประเทศเริ่มมีมาตรการห้ามใช้เครื่องยนต์ที่ใช้พลังงานฟอสซิลเนื่องจากก่อให้เกิดมลพิษ ดังนั้นอุตสาหกรรมยานยนต์ในประเทศไทยจึงควรเริ่มมีแผนในการปรับตัวเข้าสู่อุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ในการพัฒนายานยนต์ที่ใช้พลังงานไฟฟ้า เพื่อให้สามารถตอบโจทย์ต่อการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรม ยานยนต์ในโลกได้

อุตสาหกรรมปิโตรเคมี อันได้แก่ ผลิตภัณฑ์พลาสติก เม็ดพลาสติก ในปี ๒๕๖๓ หดตัวลงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม แนวโน้มของผลิตภัณฑ์พลาสติกจะมุ่งไปสู่การนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมายกระดับการพัฒนาเป็นพลาสติกชีวภาพ ซึ่งประเทศไทยมีความได้เปรียบเพราะมีความหลากหลายทางชีวภาพเป็นอย่างมาก ทั้งนี้ต้องเร่งวิจัยและพัฒนา ประกอบกับการนำเอางานวิจัยและนวัตกรรมด้านชีวภาพต่าง ๆ มาพัฒนาเชิงพาณิชย์สู่ภาคอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า ก็มีการปรับตัวลดลงเช่นกัน ถึงแม้ในระยะสั้นจะมีแนวโน้มการปรับตัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนควรมีการกำหนดแนวทางการพัฒนาในระยะยาว ในการยกระดับไปสู่อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกที่มีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลกันมากขึ้น จึงควรมีการพัฒนาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ให้สามารถตอบสนองต่อการขยายตัวของดิจิทัล เช่น อุปกรณ์ที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต IoT อุปกรณ์อัจฉริยะ Smart Devices เครื่องใช้ไฟฟ้าอัจฉริยะ (Smart Appliances) ซึ่งเชื่อมต่อกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ รวมถึงการพัฒนาทางอิเล็กทรอนิกส์ การออกแบบวงจรอิเล็กทรอนิกส์ขนาดเล็กและการออกแบบระบบฝังตัว รวมถึงการผลิตสารหรือแผ่นไมโครอิเล็กทรอนิกส์

อุตสาหกรรมการก่อสร้าง การก่อสร้างภาคเอกชนหดตัวลงตามภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอย ดังนั้นภาครัฐจึงมีการเร่งเบิกจ่ายงบประมาณในการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ทำให้ภาพรวมของอุตสาหกรรมก่อสร้างไม่ลดลงมากนัก สำหรับในอนาคตคาดว่าจะการก่อสร้างภาคเอกชนจะทยอยฟื้นตัว ส่วนการก่อสร้างภาครัฐยังขยายตัวได้ดี เนื่องจากมีโครงการขนาดใหญ่ (Mega-project) ที่กำลังพัฒนาอีกจำนวนมาก

อุตสาหกรรมหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติ ซึ่งอยู่ในระยะเริ่มต้น โดยคาดว่าจะสามารถเติบโตได้อีกมากเนื่องจากการหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติสามารถนำไปช่วยพัฒนาอุตสาหกรรมอื่น ๆ ได้อีกมาก โดยการนำหุ่นยนต์และระบบอัตโนมัติไปช่วยในกระบวนการผลิตต่าง ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต ลดข้อผิดพลาด ลดของเสียจากการผลิต (Defect) และสามารถแก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานได้

ก๒. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานอุตสาหกรรมอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก

การวิเคราะห์และประเมินสถานภาพ (SWOT ANALYSIS)

การประเมินสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร (Internal and External) เป็นกระบวนการสำคัญยิ่งต่อการกำหนดยุทธศาสตร์ เพื่อได้ทราบว่าสถานการณ์ภายในและภายนอกองค์กรเป็นอย่างไร ปัจจัยใดที่เป็นจุดแข็ง จุดอ่อน ปัจจัยใดเป็นโอกาสหรืออุปสรรค จะช่วยให้การกำหนดทิศทางการยุทธศาสตร์และกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพด้วยการนำจุดแข็ง (Strength) ที่มีอยู่มาใช้ในการเกิดประโยชน์และหาวิธีการในการลดจุดอ่อน (Weakness) ให้น้อยลงทั้งนี้การประเมินอย่างรอบด้านทำให้ได้ทราบโอกาส (Opportunity) และภัยคุกคาม (Threat) ที่องค์กรเผชิญอยู่นั้นจะนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์และเป็นไปตามวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้

๑. การวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก

การวิเคราะห์ที่เกี่ยวกับสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก เป็นการประเมินจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยภายใน (Internal Factors) โดยใช้หลักการ The McKinsey ๗s Framework ซึ่งเป็นการวิเคราะห์องค์กร ใน ๗ มิติ ได้แก่

ผลการวิเคราะห์สถานการณ์ของภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดพิษณุโลก

๑. จุดแข็ง (Strenght : S)

เป็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในที่เป็นจุดแข็ง (Strenghts) เพื่อนำพิจารณาประกอบการในการดำเนินงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ดังนี้

๑. ศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง และกระจายสินค้าสู่ตลาดภูมิภาค
๒. ศูนย์กลางการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในเขตภาคเหนือตอนล่าง ๑
๓. ศูนย์กลางการบริหารทางด้านการศึกษา และงานวิจัยของเขตภาคเหนือตอนล่าง ๑
๔. ศูนย์กลางให้บริการ ภาคเอกชน สถาบันการเงิน การค้า การลงทุนในเขตภาคเหนือตอนล่าง ๑
๕. มีผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น สินค้าเกษตรแปรรูป มีฐานการผลิตเครื่องจักรกลการเกษตร ที่มีคุณภาพและมีมาตรฐานในการผลิต
๖. มีพืชผลทางการเกษตรจำนวนมาก และหลากหลายที่พร้อมเป็นวัตถุดิบสู่ภาคอุตสาหกรรมได้

๒. จุดอ่อน ((Weakness : W)

เป็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในที่เป็นจุดแข็ง (Strenghts) เพื่อนำพิจารณาประกอบการในการดำเนินงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ดังนี้

๑. ขาดแคลนแรงงานที่มีทักษะฝีมือ ในการผลิต เช่น ช่างเชื่อม ช่างกล
๒. ยังไม่มีระบบการบริหารจัดการด้านโลจิสติกส์อย่างจริงจัง
๓. ขาดรายละเอียดข้อมูลและการประชาสัมพันธ์เพื่อการตัดสินใจของนักลงทุน
๔. ผู้ประกอบการยังไม่มีศักยภาพเพียงพอในการบริหารงาน
๕. ขาดการขับเคลื่อนแผนพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่ชัดเจนและต่อเนื่อง

๓. โอกาส (Opportunities: O)

เป็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เป็นโอกาส (Opportunities) เพื่อนำพิจารณาประกอบการในการดำเนินงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ดังนี้

๑. มีพื้นที่ทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม อยู่บนจุดตัดเส้นทางคมนาคมที่เชื่อมระบบเศรษฐกิจ North-South and East-West corridors
๒. มีระบบการคมนาคมขนส่งทางบก เส้นทางสายจรและกระจายสินค้าในพื้นที่
๓. มีสถานที่ท่องเที่ยวและเส้นทางท่องเที่ยวในเชิงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว / ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
๔. นโยบายของรัฐบาลด้านการส่งเสริมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรม

๔. อุปสรรค (Treats : T)

เป็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เป็นอุปสรรค (Treats : T) เพื่อนำพิจารณาประกอบการในการดำเนินงานจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมระดับจังหวัด ดังนี้

๑. ปัญหาร้ายธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมของโลก
๒. ภาวะเศรษฐกิจภายในประเทศและนอกประเทศ
๓. ราคาต้นทุนปัจจัยการผลิตในการผลิตมีราคาสูง
๔. อัตราค่าจ้างแรงงานที่เพิ่มขึ้น
๕. ราคาต้นทุนด้านเทคโนโลยีและวิธีการผลิตที่ทันสมัยมีราคาสูง
๖. ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนและการจัดการลงทุนได้อย่างรวดเร็ว

การวิเคราะห์ TOWS Matrix

ประเด็นสำคัญ: TOWS Matrix เป็นเครื่องมือที่ค่อนข้างง่ายในการใช้งาน (แต่ยากมากตอนที่วิเคราะห์) สำหรับการสร้างตัวเลือกเชิงกลยุทธ์ โดยการใช้มันคุณสามารถเลือกจากช่องทางที่ได้เปรียบและช่องทางที่จะลดความอ่อนแอ หรือภัยคุกคามจากภายนอก ด้วยการวางแผนกลยุทธ์เชิงป้องกัน ซึ่งเครื่องมือที่นำเสนอในวันนี้จะมีประโยชน์อย่างมาก ถ้ามีเวลาศึกษาอย่างจริงจังและคัดสรรข้อมูลที่นำมาใช้ได้อย่างถูกต้อง และเชื่อถือได้ รวมทั้ง นำข้อมูลวิเคราะห์ทั้งหมดไปปฏิบัติจริงเพื่อหาความเบี่ยงเบนและวิเคราะห์ผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบ นำข้อมูลมาปรับปรุงทุก ๆ ช่วงเวลาที่สถานการณ์มีเปลี่ยนแปลงและอาจจะมีผลกระทบต่อการ

การกำหนดกลยุทธ์ โดยใช้เทคนิค TOWS Matrix

ในการนำเทคนิคที่เรียกว่า TOWS Matrix มาใช้ในการวิเคราะห์เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์และกลยุทธ์นั้น จะมีขั้นตอนการดำเนินการที่สำคัญ ๒ ขั้นตอน ดังนี้

๑. การระบุจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัด

โดยที่การประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นการระบุให้เห็นถึงจุดแข็งและจุดอ่อนจะเป็นการประเมินภายในองค์กร ส่วนการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดจะเป็นการประเมินภายนอกองค์กร กล่าวได้ว่า ประสิทธิภาพของการกำหนดกลยุทธ์ที่ใช้เทคนิค TOWS Matrix นี้จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และข้อจำกัด ที่ละเอียดในทุกแง่มุม เพราะถ้าวิเคราะห์ไม่ละเอียดหรือมองไม่ทุกแง่มุม จะส่งผลทำให้การกำหนดกลยุทธ์ที่ออกมาจะขาดความแหลมคม

๒. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจุดแข็งกับโอกาส จุดแข็งกับข้อจำกัด จุดอ่อนกับโอกาส และจุดอ่อนกับข้อจำกัด

ซึ่งผลของการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในข้อมูลแต่ละคู่ดังกล่าว ทำให้เกิดยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์สามารถแบ่งออกได้เป็น ๔ ประเภท คือ

๑) กลยุทธ์เชิงรุก (SO Strategy) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดแข็งและโอกาสมาพิจารณาด้วยกัน เพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์ หรือกลยุทธ์ในเชิงรุก

๒) กลยุทธ์เชิงรับ (ST Strategy) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดแข็งและข้อจำกัดมาพิจารณาด้วยกัน เพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ในเชิงรับ ทั้งนี้ เนื่องจากองค์กรมีจุดแข็ง ขณะเดียวกันองค์กรก็เจอกับสภาพแวดล้อมที่เป็นข้อจำกัดจากภายนอก ที่องค์กรควบคุมไม่ได้ แต่องค์กรสามารถใช้จุดแข็งที่มีอยู่ในการป้องกันข้อจำกัดที่มาจากภายนอกได้

๓) กลยุทธ์เชิงแก้ไข หรือกลยุทธ์เชิงพัฒนา (WO Strategy) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดอ่อนและโอกาสมาพิจารณาด้วยกัน เพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ในเชิงแก้ไข ทั้งนี้ เนื่องจากองค์กรมีโอกาสที่จะนำแนวคิดหรือวิธีใหม่ๆ มาใช้ในการแก้ไขจุดอ่อนที่องค์กรมีอยู่ได้

๔) กลยุทธ์เชิงพลิกแพลง (WT Strategy) ได้มาจากการนำข้อมูลการประเมินสภาพแวดล้อมที่เป็นจุดอ่อนและข้อจำกัดมาพิจารณาด้วยกัน เพื่อที่จะนำมากำหนดเป็นยุทธศาสตร์หรือกลยุทธ์ในเชิงรับ ทั้งนี้ เนื่องจากองค์กรเผชิญกับทั้งจุดอ่อนและข้อจำกัดภายนอกที่องค์กรไม่สามารถควบคุมได้

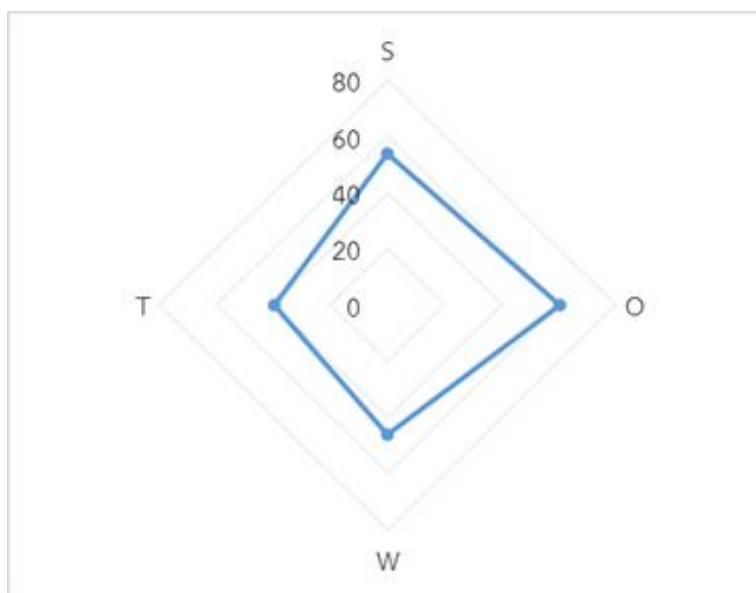
ความสัมพันธ์ผัง SWOT และกลยุทธ์ทางเลือก (TOWS)

“การกำหนดกลยุทธ์เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อม SWOT”

W+O = Off-set approach กลยุทธ์ “ทดแทน” แก้ไขจุดอ่อนเพื่อ ใช้โอกาสที่มีอยู่ขององค์กร (เชิงพัฒนา)	S+O = Matching approach กลยุทธ์ “ผนึกพลัง” เพื่อใช้จุดแข็ง เปิดโอกาสใหม่ทางการแข่งขัน (เชิงรุก)
W+T = Mitigation approach กลยุทธ์ “บรรเทา” เพื่อหาทางแก้ไขจุด อ่อน และเลี่ยงภาวะคุกคามที่บดบัง วัตถุประสงค์ขององค์กร (เชิงพลิกแพลง)	S+T = Covering approach กลยุทธ์ “โอบล้อม” การอาศัยจุดแข็ง ด้านและสร้างภาวะคุกคามที่มีต่อวัตถุ- ประสงค์ขององค์กร (เชิงรับ)

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ผั่ง SWOT และกลยุทธ์ทางเลือก (TOWS)

“การกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อม SWOT” สามารถสรุปเป็นกลยุทธ์ศาสตร์ทางเลือกได้ ดังนี้

ภาพที่ ๑ แสดงการกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมกับสภาวะแวดล้อม SWOT

จากสถานการณ์ในภาพรวมกล่าวได้ว่า การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมระดับจังหวัดพิษณุโลก อยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์ “รุกหน้า” โดยต้องอาศัยจุดแข็งและโอกาสรุกไปข้างหน้า คือใช้จุดแข็งบนโอกาสที่มี ถึงแม้ว่าสถานการณ์ของภาคอุตสาหกรรมระดับจังหวัดพิษณุโลก มีบางประเด็นที่เป็นโอกาส ความได้เปรียบที่สามารถรุกไปข้างหน้าได้ แต่ในขณะเดียวกันก็มีความเสี่ยง เนื่องจากความอ่อนแอและมีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคขัดขวางการดำเนินการกิจ ดังนั้นเพื่อให้ภาคอุตสาหกรรมระดับจังหวัดพิษณุโลก มีศักยภาพเพียงพอที่จะขับเคลื่อนการกิจไปข้างหน้าในภาวะที่สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและสิ่งแวดล้อมที่ซับซ้อน จึงต้องอาศัยยุทธศาสตร์เชิงรุกในลักษณะของการลดจุดอ่อน เสริมจุดแข็ง และใช้โอกาสที่มีเพื่อก้าวข้ามอุปสรรค ยุทธศาสตร์จึงต้องเริ่มจากการเสริมสร้างให้เกิดความเข้มแข็งของท้องถิ่น และบุคลากรที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นต่อไป

ประเด็นในการทบทวนปรับปรุงแผนการบริหารยุทธศาสตร์ โดยเน้นการบูรณาการยุทธศาสตร์และภารกิจของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสร้างความต่อเนื่องในการดำเนินยุทธศาสตร์

สิ่งที่คาดหวังการพัฒนาอุตสาหกรรม ในปี ๔-๕ ปีข้างหน้า

๑. นวัตกรรมและเทคโนโลยีการผลิต งานวิจัย นำนวัตกรรมผลิต
๒. อุตสาหกรรมมีประสิทธิภาพ ปลอดภัย อุตสาหกรรมสีเขียว อุตสาหกรรมเชิงนิเวศ
๓. พัฒนาอุตสาหกรรม รองรับการค้าเสรีของอาเซียน
๔. สินค้าอุตสาหกรรมมีคุณภาพ มาตรฐาน
๕. ศูนย์กลางการผลิตหลายรูปแบบ อย่างเข้มแข็งและ ยั่งยืน
๖. นำภูมิปัญญาผนวกกับวิถีชีวิต ในการพัฒนารูปแบบอุตสาหกรรมเชิงชุมชน

๗. พัฒนาสินค้าเกษตรสู่ผลิตภัณฑ์ใหม่เชื่อมโยงการผลิต จากแหล่งวัตถุดิบ การแปรรูปสู่ตลาด
๘. ฐานการผลิตเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัยสู่อุตสาหกรรมแปรรูปและความมั่นคงทางอาหาร
๙. ผลิตภัณฑ์อาหารและเกษตรแปรรูปมีคุณภาพ มาตรฐาน และมูลค่าสูง
๑๐. ศูนย์อุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก และกระจายสินค้า
๑๑. เกษตรอุตสาหกรรมขยายตัวอย่างต่อเนื่อง
๑๒. อุตสาหกรรมอาหารปลอดภัย
๑๓. การรวมกลุ่มองค์กรและความร่วมมือระหว่างองค์กร

การขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายที่คาดหวัง

๑. ผู้ประกอบการในพื้นที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง
๒. นำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนากระบวนการผลิต ระบบมาตรฐาน และแปรรูปผลิตภัณฑ์
๓. ระบบโลจิสติกส์และการขนส่งของผู้ประกอบการที่ดีขึ้น
๔. การถ่ายทอดความรู้อุตสาหกรรมสีเขียว อุตสาหกรรมเชิงนิเวศแก่ผู้ประกอบการ
๕. สนับสนุนผู้ประกอบการ ส่งเสริมการลงทุน
๖. เชื่อมโยง Stakeholder และตลาด Online
๗. ต่อยอดงานวิจัยสู่การผลิต เชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่า
๘. พัฒนาบุคลากร และแรงงาน
๙. บูรณาการความร่วมมือภาครัฐ พร้อมปฏิบัติตามระเบียบ กฎหมาย การผังเมือง

ภาคผนวก ข. รายละเอียดตัวชี้วัด (KPI Template)

ตารางแสดงเป้าประสงค์ ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย ปี พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐

เป้าประสงค์	ตัวชี้วัด	หน่วย นับ	ค่าเป้าหมาย				
			๒๕๖๖	๒๕๖๗	๒๕๖๘	๒๕๖๙	๒๕๗๐
เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการบนฐานความร่วมมือและเครือข่ายเพื่อความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ	- จำนวนผู้ประกอบการที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน	ราย	๓๐	๔๐	๕๐	๖๐	๗๐
	- จำนวนเครือข่ายความร่วมมือในภาคอุตสาหกรรม	เครือข่าย	๑	๑	๑	๑	๑
เพิ่มผลผลิตการผลิตลดต้นทุนการผลิต โดยใช้เทคโนโลยี นวัตกรรม และงานวิจัย	- อัตราการเพิ่มขึ้นของรายได้ของผู้ประกอบการ	ร้อยละ	๕	๕	๕	๕	๕
พัฒนาอุตสาหกรรมแปรรูป สร้างมูลค่าเพิ่มผลิตภัณฑ์ เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว	- อัตราการเพิ่มขึ้นผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการพัฒนา	ร้อยละ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐
กำกับดูแลการประกอบกิจการอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	- อัตราการเพิ่มขึ้นผู้ประกอบการที่เข้าร่วมดำเนินกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม	ร้อยละ	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐

ภาคผนวก ค. รายละเอียดโครงการตามแผนปฏิบัติการระยะ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐
ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก

โครงการ	วัตถุประสงค์	งบประมาณ (บาท)
ประเด็นการพัฒนา ที่ ๑ การพัฒนาระดับขีดความสามารถผู้ประกอบการและบุคลากรในภาคอุตสาหกรรม		
๑.๑ โครงการเพิ่มประสิทธิภาพภาคอุตสาหกรรมด้วยการพัฒนากระบวนการผลิตเชิงนวัตกรรม	๑. พัฒนาภาคอุตสาหกรรมให้มีศักยภาพและสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน ๒. พัฒนาประสิทธิภาพการผลิตสนับสนุนการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการผลิต ๓. พัฒนาผลผลิตให้มีคุณภาพและสามารถลดต้นทุนในการผลิตได้	๓,๐๐๐,๐๐๐
๑.๒ โครงการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์สมุนไพรเพื่อสุขภาพโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม	๑. พัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจชุมชน เข้าใจคุณค่าของสมุนไพรไทยและการแปรรูป ๒. พัฒนาผลิตภัณฑ์สมุนไพรเด่นของจังหวัด พร้อมสนับสนุนบรรจุภัณฑ์ที่หลากหลาย	๑,๐๐๐,๐๐๐
๑.๓. โครงการออกแบบบรรจุภัณฑ์เพื่อการส่งออกสินค้า	๑. พัฒนาออกแบบบรรจุภัณฑ์ ผลิต ฉลาก เพื่อสร้างมูลค่าของตัวผลิตภัณฑ์ ๒. จัดทำต้นแบบบรรจุภัณฑ์หรือฉลาก เพื่อทำการทดสอบตลาด ก่อนการผลิตจำหน่าย	๕๐๐,๐๐๐
ประเด็นการพัฒนาที่ ๒. การพัฒนามาตรฐาน และระบบการผลิตให้มีคุณภาพ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม		
๒.๑. โครงการบริหารจัดการกลุ่มน้ำและวางระบบธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการ	๑. ให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการ อปท. และชุมชน หรือผู้ที่สนใจทั่วไปเกี่ยวกับบริหารจัดการกลุ่มน้ำและวางระบบธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการ ๒. ส่งเสริมให้สถานประกอบการ ตระหนักถึงความสำคัญในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อชุมชน ๓. ให้ผู้ประกอบการ และชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขและยั่งยืน	๑๐๐,๐๐๐

(ต่อ)

โครงการ	วัตถุประสงค์	งบประมาณ (บาท)
๒.๒. โครงการพัฒนาระดับเส้นลายผ้าทอ ท้องถิ่นสู่ตลาดสากล	๑. เพื่อพัฒนาผู้ประกอบการรุ่นใหม่ ให้มีความ พร้อมในการพัฒนาลายเส้นผ้าทอท้องถิ่นที่เป็น เอกลักษณ์ ๒. เพื่ออนุรักษ์ความเป็นเอกลักษณ์ของลายผ้าทอ ท้องถิ่นให้คงอยู่ตลอดไป ๓. เพื่อส่งเสริมให้ชุมชนในท้องถิ่นมีรายได้จากการ จำหน่ายผ้าทอของชุมชน	๒,๐๐๐,๐๐๐
๒.๓. โครงการการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ให้ ได้มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน	๑. เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ประกอบการชุมชนทั้งรายเก่า และใหม่ หรือผู้ที่สนใจทั่วไปรับทราบเกี่ยวกับ มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน ๒. เพื่อให้ผู้ประกอบการ นำความรู้ที่ได้ไปพัฒนา ผลิตภัณฑ์ของตนเอง ๓. เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถยื่นคำขอ รับการ รับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนได้	๓๐๐,๐๐๐
ประเด็นการพัฒนาที่ ๓. การพัฒนาผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และกระบวนการผลิตโดยอาศัยการวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม		
๓.๑ โครงการสร้างความร่วมมือระหว่าง ผู้ประกอบการกับแหล่งเงินทุน	๑. เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์สมุนไพร.เนื่องจากประกาศ เป็นพื้นที่สมุนไพร ๒. พัฒนาคุณภาพและกระบวนการผลิตให้ได้ มาตรฐานของการผลิตสมุนไพร ๓. ประชาสัมพันธ์สมุนไพรไทยให้ต้นในประเทศ และต่างประเทศรับทราบและสนใจในสมุนไพรไทย	๓๐๐,๐๐๐
๓.๒ โครงการยกระดับผู้ประกอบการ OTOP ที่มีศักยภาพก้าวไปสู่ Smart SMEs	๑. ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการให้มีความรู้ ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในยุค อุตสาหกรรม ๔.๐ ๒. สนับสนุนให้มีการลงทุนในภาคอุตสาหกรรมเพื่อ ก้าวสู่ Smart SMEs	๑,๐๐๐,๐๐๐
๓.๓ โครงการพัฒนากระบวนการผลิต ด้วย เทคโนโลยี นวัตกรรม สู่อุตสาหกรรม ๔.๐	๑. พัฒนาผู้ประกอบการให้มีความรู้ด้านการพัฒนา ผลิตภัณฑ์โดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม ๒. พัฒนาการกระบวนการผลิตเพิ่มประสิทธิภาพการ ผลิตและลดต้นทุนการผลิตโดยใช้นวัตกรรม	๒,๐๐๐,๐๐๐

ประเด็นการพัฒนาที่ ๔.พัฒนาระดับสินค้าเกษตรแปรรูป เกษตรปลอดภัย เกษตรมูลค่าสูง เชื่อมโยงการบริการและการท่องเที่ยว		
๔.๑. โครงการพัฒนาสินค้าเกษตรแปรรูปด้วยนวัตกรรม เพื่อการส่งออก	๑. ส่งเสริมองค์ความรู้ในการแปรรูปสินค้าเกษตรให้มีมูลค่าสูง ๒. พัฒนาผลิตภัณฑ์ ด้วยนวัตกรรม เพื่อการส่งออก ๓. ประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์แปรรูปสินค้าให้เป็นที่รู้จัก และยอมรับของผู้บริโภค	๒,๕๐๐,๐๐๐
๔.๒. โครงการยกระดับการแปรรูปสินค้าเกษตรบนพื้นที่สูง เชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงอุตสาหกรรมเกษตร	๑. เพื่อประชาสัมพันธ์ เผยแพร่สินค้าเกษตรบนพื้นที่สูง ๒. ส่งเสริมให้มีการแปรรูปสินค้าเกษตรบนพื้นที่สูง เชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงเกษตรอุตสาหกรรม ๓. เพื่อสร้างรายได้และโอกาส แก่ผู้ประกอบการชุมชนในพื้นที่สูง	๕,๐๐๐,๐๐๐
๔.๓. โครงการ Bio Economy SMEs	๑. ส่งเสริมองค์ความรู้ในการแปรรูปสินค้าเกษตรด้วย Bio Economy ๒. พัฒนาผลิตภัณฑ์เกษตรชีวภาพ ด้วยนวัตกรรม โดยใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ๓. ประชาสัมพันธ์ผลิตภัณฑ์แปรรูปสินค้า Bio Economy ให้เป็นที่รู้จัก และยอมรับของผู้บริโภค	๕,๐๐๐,๐๐๐

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพิษณุโลก
สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม